σε στοιχεία άγνωστα στον ενδιαφερόμενο παραγωγό είναι συχνά αναγκαία στο πλαίσιο του συστήματος του κανονισμού 2176/84, η δε αδυναμία προβλέψεως που συνεπάγεται η αναφορά αυτή πρέπει να γίνει αποδεκτή.

2. Στο πλαίσιο της διαδικασίας επιβολής δασμών αντιντάμπινγκ, τα κοινοτικά όργανα ορθώς ενεργούν όταν, προκειμένου να καθορίσουν το περιθώριο ντάμπινγκ, προβαίνουν στη σύγκριση μεταξύ, αφενός, των τιμών εξαγωγής του ενδιαφερομένου παραγωγού καθοριζομένων στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο » και, αφετέρου, μιας κανονικής αξίας κατασκευασμένης στο στάδιο « έξοδος από τον αποκλειστικό διανομέα », εφόσον αποδεικνύεται ότι, λόγω της ιδιάζουσας εμπορικής οργανώσεως των παραγωγών της χώρας εξαγωγής, η οποία συνίσταται στην ανάθεση, σε αποκλειστικό διανομέα, καθηκόντων που κανονικά προσιδιάζουν σε τμήματα πωλήσεων, μόνον η τιμή που εφαρμόζει ο εν λόγω διανομέας μπορεί να θεωρηθεί ως κανονική αξία του προϊόντος.

Το γεγονός ότι ο αποκλειστικός διανομέας δεν πωλεί τα προϊόντα που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ έχει ελάχιστη σημασία, δεδομένου ότι η κανονική αξία των εν λόγω προϊόντων καθορίζεται ως εάν τα προϊόντα αυτά επωλούντο στην εσωτερική αγορά.

ΕΚΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠ' ΑΚΡΟΑΤΗΡΙΟΥ ΣΥΖΗΤΗΣΗ

στην υπόθεση 301/85 *

Περιεχόμενα

Σελίδα

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία 5815

II — Αιτήματα των διαδίκων 5816

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων 5817

A — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα που προβάλλονται ειδικώς στην υπόθεση 301/85 5817

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: περίληψη υπερβολικού περιθωρίου κέρδους στην κανονική αξία 5817

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράνομη περίληψη ορισμένων στοιχείων κόστους και κέρδους που αφορούν τη διανομή στην κανονική αξία 5821

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: αφαίρεση από την τιμή εξαγωγής της αξίας της πιστώσεως την οποία χορηγούσε στους αγοραστές η κοινοτική θυγατρική εταιρία της προσφεύγουσας ... 5825

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: διάκριση εις βάρος της προσφεύγουσας και υπέρ της εταιρίας Νακαξίμα 5826

Πέμπτος λόγος ακυρώσεως: είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ με το συντελεστή 21,1 % 5828

B — Επιχειρήματα αναπτυσσόμενα στις κοινές παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες στην υπόθεση 250/85, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 260/85 και 106/86, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 273/85 και 107/86, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 277 και 300/85 και στην υπόθεση 301/85, καθώς και επιχειρήματα προβαλλόμενα σε απάντηση στις εν λόγω παρατηρήσεις 5829

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

1. Κοινές παρατηρήσεις των προσφευγουσών 5829

2. Απάντηση του Συμβουλίου 5832

3. Παρατηρήσεις της Επιτροπής 5836

IV — Απαντήσεις των διαδίκων σε ερωτήσεις του Δικαστηρίου 5840

I — Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

Η εποχή των ηλεκτρονικών γραφομηχανών (στο εξής: ΗΓ) άρχισε το 1978 με την κυκλοφορία του πρώτου μοντέλου ΗΓ στην αγορά από την Olivetti. Μέχρι τότε, στην αγορά κυριαρχούσαν οι παραδοσιακές γραφομηχανές, αρχικά μηχανικές και στη συνέχεια ηλεκτρομηχανικές.

Η θεαματική εξέλιξη των νέων προϊόντων ανέτρεψε τελείως τη διάρθρωση της αγοράς των γραφομηχανών. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, οι πωλήσεις μηχανικών και ηλεκτρομηχανικών γραφομηχανών έπεσαν σε χαμηλότατα επίπεδα, ενώ οι πωλήσεις ΗΓ παρουσίασαν εκπληκτική άνοδο.

Από το 1982 και μετά, οι ευρωπαίοι παραγωγοί ΗΓ (Olivetti, Olympia και Triumph-Adler) άρχισαν να αισθάνονται την όλο και μεγαλύτερη πίεση του ανταγωνισμού από τους ιάπωνες παραγωγούς, οι οποίοι, κατά την άποψη των πρώτων, υποτιμολογούσαν τα προϊόντα τους. Κατά τους ευρωπαίους παραγωγούς, οι ιάπωνες κατασκευαστές εξήγαν όλο και μεγαλύτερες ποσότητες ΗΓ σε τιμές ντάμπινγκ, με στόχο την κατάκτηση της ευρωπαϊκής αγοράς του εν λόγω προϊόντος και τον εκτοπισμό των εντοπίων επιχειρήσεων.

Για να αντιμετωπίσουν την — όπως την αποκαλούσαν — ιαπωνική «συνωμοσία ντάμπινγκ», οι ευρωπαίοι παραγωγοί ίδρυσαν μια ένωση, την «Committee of European Typewriter Manufacturers» (Cetma), η οποία, στις 15 Φεβρουαρίου 1984, υπέβαλε καταγγελία στην Επιτροπή, ζητώντας την κίνηση διαδικασίας αντιντάμπινγκ κατά των ιαπώνων εισαγωγέων.

Η διαδικασία που κινήθηκε από την Επιτροπή βάσει του κανονισμού 2176/84 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουλίου 1984, για την άμυνα κατά των εισαγωγών που αποτελούν αντικείμενο ντάμπινγκ ή επιδοτήσεων εκ μέρους χωρών μη μελών της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (ΕΕ L 201, σ. 1), οδήγησε στην έκδοση, από την Επιτροπή, του κανονισμού 3643/84, της 20ής Δεκεμβρίου 1984 (ΕΕ L 335, σ. 43). Με τον κανονισμό αυτό επιβλήθηκαν προσωρινοί δασμοί αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ΗΓ που κατασκευάζονται, μεταξύ άλλων, από τις εταιρίες Brother, Canon, Sharp, Silver Seiko, Tokyo Electric Company (TEC), Tokyo Juki, Towa Sankiden, ενώ περατώθηκε η διαδικασία όσον αφορά την εταιρία Nakajima, λόγω του ότι το περιθώριο ντάμπινγκ που διαπιστώθηκε για την τελευταία αυτή εταιρία ήταν αμελητέο.

Στις 19 Ιουνίου 1985, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 1698/85, για την επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στις εισαγωγές ηλεκτρονικών γραφομηχανών καταγωγής Ιαπωνίας (ΕΕ L 163, σ. 1), με τον οποίο επιβλήθηκαν οριστικοί δασμοί σε όλες τις επιχειρήσεις στις οποίες είχαν ήδη επιβληθεί προσωρινοί δασμοί. Όλες οι ενδιαφερόμενες επιχειρήσεις προσέβαλαν την ανωτέρω πράξη.

Με τον κανονισμό 113/86 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 1986 (ΕΕ L 17, σ. 2), ορίστηκε ότι ο κανονισμός 1698/85 δεν είχε εφαρμογή ως προς την εταιρία Tokyo Juki από την ημερομηνία ενάρξεως της ισχύος του.

Η εταιρία Sharp Corporation (στο εξής: Sharp), στην οποία ο κανονισμός 1698/85 επέβαλε οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ 32 %, άσκησε, στις 7 Οκτωβρίου 1985, προσφυγή με αίτημα την ακύρωση του εν λόγω κανονισμού τουλάχιστον καθόσον αφορά την προσφεύγουσα.

Με Διάταξη της 11ης Νοεμβρίου 1985, επιτράπηκε στην Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να παρέμβει υπέρ του καθού.

Με Διάταξη της 29ης Απριλίου 1986, επιτράπηκε στην Committe of European Typewriter Manufacturers (Cetma) να παρέμβει υπέρ του καθού.

Το Δικαστήριο, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα, αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 95, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας, να αναθέσει την εκδίκαση της υποθέσεως στο πέμπτο τμήμα και να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Ζήτησε, ωστόσο, από τους διαδίκους να του παράσχουν ορισμένες πληροφορίες και να απαντήσουν σε ορισμένες ερωτήσεις πριν από τις 10 Απριλίου 1987.

III — Αιτήματα των διαδίκων

Η *Sharp* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να κρίνει άκυρο τον κανονισμό (ΕΟΚ) 1698/85 του Συμβουλίου·

2) επικουρικώς, να κρίνει τον εν λόγω κανονισμό άκυρο καθόσον θίγει την προσφεύγουσα·

3) επιπλέον, ή επικουρικώς, να κρίνει τον εν λόγω κανονισμό άκυρο:

α) καθόσον επιβάλλει οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ 32 % στις ηλεκτρονικές γραφομηχανές καταγωγής Ιαπωνίας που κατασκευάζει και εξάγει η προσφεύγουσα, ή

β) καθόσον επιβάλλει το δασμό αυτόν για το χρονικό διάστημα μέχρις ότου τα κοινοτικά όργανα λάβουν, ενδεχομένως, αποτελεσματικά μέτρα προκειμένου να τεθεί τέρμα στη δυσμενή διάκριση που εισάγει ο προσβαλλόμενος κανονισμός για την προσφεύγουσα σε σχέση προς την επιχείρηση Νακαξιμα·

4) Επιπλέον, ή ακόμα επικουρικότερα, να κρίνει τον εν λόγω κανονισμό άκυρο, καθόσον διατάσσει την οριστική είσπραξη των ποσών που έχουν καταβληθεί ως εγγύηση συνεπεία της επιβολής προσωρινού δασμού στις ηλεκτρονικές γραφομηχανές που κατασκευάζονται από την προσφεύγουσα και εξάγονται προς την Κοινότητα:

α) στο σύνολό του, ή

β) στο μέτρο που τα ποσά αυτά υπερβαίνουν δασμό υπολογιζόμενο με συντελεστή 16,08 %·

5) εν πάση περιπτώσει, να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα·

6) να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα που προκάλεσε η παρέμβασή της στην προσφεύγουσα·

7) να διατάξει κάθε άλλο μέτρο που θα κρίνει νόμιμο ή δίκαιο λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των περιστάσεων.

Το *Συμβούλιο* ζητεί από το Δικαστήριο:

1) να απορρίψει την προσφυγή·

2) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Η *Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* και η *Cetma* υποστηρίζουν τα αιτήματα του Συμβουλίου και ζητούν από το Δικαστήριο να καταδικάσει την προσφεύγουσα και στα δικά τους έξοδα ως παρεμβαινουσών.

III — Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα των διαδίκων [1]

A — *Λόγοι ακυρώσεως και επιχειρήματα που προβάλλονται ειδικώς στην υπόθεση 301/85*

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: περίληψη υπερβολικού περιθωρίου κέρδους στην κανονική αξία

1 — Δεδομένου ότι η Sharp περιέλαβε, στο υπόμνημα απαντήσεώς της, παρατηρήσεις που είχε συντάξει από κοινού με τις προσφεύγουσες στην υπόθεση 250/85, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 260/85 και 106/86, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 273/85 και 107/86 και στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 277 και 300/85, οι παρατηρήσεις αυτές πρέπει να συνοψιστούν σε χωριστό κεφάλαιο, στο οποίο θα περιλαμβάνονται επίσης οι σχετικές απαντήσεις του Συμβουλίου και οι παρατηρήσεις που κατέθεσε η Επιτροπή, στο μέτρο που αναφέρονται σε προβλήματα που θίγονται με τις κοινές παρατηρήσεις. Όλα αυτά τα επιχειρήματα εκτίθενται στο σημείο III, στοιχείο Β), της εκθέσεως για την επ' ακροατηρίου συζήτηση.

Ελλείψει επαρκών πωλήσεων στην εσωτερική αγορά, τα κοινοτικά όργανα κατασκεύασαν την κανονική αξία των προϊόντων της Sharp, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), του κανονισμού 2176/84, προσθέτοντας το κόστος παραγωγής και ένα λογικό περιθώριο κέρδους, το οποίο υπολογίστηκε με αναφορά προς τα κέρδη που πραγματοποιούν στην Ιαπωνία οι εταιρίες Canon, Silver και Brother, οι πωλήσεις των οποίων στην εσωτερική αγορά υπερβαίνουν το 5 % των εξαγωγών προς την Κοινότητα. Το λιγότερο υψηλό από τα κέρδη αυτά, ήτοι το κέρδος της Canon, θεωρήθηκε ως « λογικό περιθώριο κέρδους για τη Sharp ».

Με τον *πρώτο λόγο ακυρώσεως*, η Sharp υποστηρίζει ότι το περιθώριο αυτό είναι υπερβολικό και μη ρεαλιστικό. Αυτό το περιθώριο που αντιπροσωπεύει 32,39 % του κύκλου εργασιών, ή άλλως το 47,91 % του κόστους, σημαίνει, λαμβανομένου υπόψη του όγκου των πωλήσεων της προσφεύγουσας, ότι σε βραχύ χρονικό διάστημα τα κέρδη της υπερέβησαν το συνολικό ενεργητικό που είναι αφιερωμένο στη συγκεκριμένη αυτή δραστηριότητα.

Εξάλλου, το κέρδος και η αποδοτικότητα των εξαγωγών που ελήφθησαν υπόψη κατά τον υπολογισμό του περιθωρίου αυτού ήταν, ως εκ της φύσεώς τους, άκρως εμπιστευτικά και, επομένως, η προσφεύγουσα ουδέποτε είχε τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις επί του υπολογισμού αυτού του περιθωρίου κέρδους.

Η Sharp θεωρεί ότι, υπό τις υπό κρίση περιστάσεις, δεν ήταν ορθό να της αποδοθεί αυτομάτως, όπως συνέβη, το περιθώριο κέρδους που είχε υπολογιστεί για άλλον εξαγωγέα (την εταιρία Canon) με βάση δύο από τα μοντέλα του εν λόγω εξαγωγέα. Συγκεκριμένα, το να αποδίδεται το ίδιο περιθώριο κέρδους σε δύο εξαγωγείς, από τους οποίους ο ένας δεν πραγματοποιεί πωλήσεις ή δεν πραγματοποιεί επαρκείς πωλήσεις στην εσωτερική αγορά, ισοδυναμεί με απόδοση, και στους δύο εξαγωγείς,

των ιδίου κόστους παραγωγής ενόψει του υπολογισμού του περιθωρίου κέρδους. Στην περίπτωση αυτή, δίκαιο θα ήταν να αποδοθεί στον εξαγωγέα το κόστος ενός ανταγωνιστή του, αν αυτό είναι κατώτερο από το κόστος του εξαγωγέα, και στο πλαίσιο της κατασκευής της κανονικής αξίας. Οποιαδήποτε άλλη μέθοδος συνεπάγεται τεχνητή διόγκωση της κανονικής αξίας των προϊόντων της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως και, επομένως, και του περιθωρίου ντάμπινγκ της επιχειρήσεως αυτής.

Δεν χωρεί αμφιβολία ότι μια επιχείρηση της οποίας το περιθώριο κέρδους είναι 61,27 % επί του κόστους (το περιθώριο κέρδους της εταιρίας Silver Seiko που θα είχε χρησιμοποιηθεί αν η Canon δεν είχε υπερβεί το κατώτατο όριο του 5 % των πωλήσεων στην εσωτερική αγορά) πρέπει να έχει μια διάρθρωση κόστους πολύ διαφορετική από εκείνη των επιχειρήσεων που εμφανίζουν περιθώρια κέρδους 10 %, ή έστω 47,91 % (Canon). Η ίδια συλλογιστική ισχύει τόσο για την εταιρία Canon όσο και για την προσφεύγουσα. Από θεωρητικής απόψεως, η Sharp δεν θα μπορούσε να διατηρήσει την παρουσία της στην εσωτερική αγορά, αν είχε πραγματοποιήσει το ίδιο κέρδος, παρά μόνον αν το κόστος της ήταν ίσο ή κατώτερο του κόστους της Canon. Η υπόθεση αυτή είναι, εξάλλου, τελείως θεωρητική. Το ότι ένα περιθώριο κέρδους 47 % δεν είναι ρεαλιστικό καταδεικνύεται από τις επιστροφές ΗΓ από την εταιρία διανομής (την Sharp Business K) στην Sharp, οι οποίες είναι αδιανόητες σε μια αγορά που θα ήταν ικανή να εξασφαλίσει τόσο μεγάλα περιθώρια κέρδους.

Εξάλλου, η λήψη υπόψη του κόστους παραγωγής μιας άλλης επιχειρήσεως για την κατασκευή της κανονικής αξίας αντίκειται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), του κανονισμού 2176/84, το οποίο ορίζει ότι ο σχετικός υπολογισμός πρέπει να γίνεται βάσει του κόστους παραγωγής της ίδιας της ενδιαφερόμενης επιχειρήσεως. Από αυτό έπεται ότι η μέθοδος αυτή πρέπει να αποκλεισθεί και όσον αφορά τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους.

Μολονότι δεν εναπόκειται ασφαλώς στη Sharp να υποδείξει το ποσό που θα έπρεπε να λάβει υπόψη της η Επιτροπή όσον αφορά το κέρδος, η Sharp υπογραμμίζει ότι υπήρχαν εναλλακτικές λύσεις, όπως π. χ. να ληφθεί υπόψη το κέρδος που πραγματοποιούσε η ίδια επί των πωλήσεων, στην Ιαπωνία, προϊόντων όσο το δυνατό συγγενέστερων προς τις ΗΓ, ή το κέρδος που πραγματοποιούν επιχειρήσεις με δραστηριότητα στον τομέα των ηλεκτρονικών προϊόντων, ή ακόμα να ακολουθηθεί η υφιστάμενη πρακτική, με περιθώρια κέρδους μεταξύ 5 και 10 %.

Η Sharp είναι της γνώμης ότι η Επιτροπή, με το να λάβει υπόψη της ένα περιθώριο κέρδους 32,39 %, παραβίασε την αρχή της ασφάλειας του δικαίου. Λαμβανομένου υπόψη ότι οι αριθμοί στους οποίους η Επιτροπή βάσισε τους υπολογισμούς της ήταν αυστηρώς εμπιστευτικοί, η Sharp δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, αν είχε θελήσει να καθορίσει τιμές που να αποκλείουν το ενδεχόμενο να κατηγορηθεί για ντάμπινγκ, ότι η Επιτροπή θα ελάμβανε ως λογικό περιθώριο κέρδους ένα τόσο υψηλό ποσοστό. Κατά συνέπεια, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η μέθοδος που ακολούθησε ο προσβαλλόμενος κανονισμός δημιουργεί ολοσχερή έλλειψη ασφάλειας του δικαίου για τους εξαγωγείς.

Ως προς το θέμα αυτό, το Συμβούλιο δεν μπορεί να αντιτάξει ότι η ίδια η νομοθεσία για την καταπολέμηση του ντάμπινγκ ενέχει ένα στοιχείο αβεβαιότητας: η αναπόφευκτη ύπαρξη μιας κάποιας αβεβαιότητας δεν παρέχει στα κοινοτικά όργανα τη δυνατότητα να προβαίνουν σε μη ρεαλιστικούς και μη εξελέγξιμους υπολογισμούς, των οποίων η χρήση δεν είναι δυνατόν να προβλεφθεί.

Με το υπόμνημα απαντήσεώς της, η Sharp αναπτύσσει ορισμένα επιχειρήματα βασιζόμενα σε πραγματικά περιστατικά των οποίων, όπως ισχυρίζεται, έλαβε γνώση αφού είχε ασκήσει την προσφυγή της.

Παρατηρεί, πρώτον, ότι η Επιτροπή, με το να της αποδώσει το περιθώριο κέρδους που είχε επιτύχει η Canon στην εσωτερική αγορά, χρησιμοποίησε ένα μέγεθος το οποίο είχε ήδη καθοριστεί κατά τρόπο εσφαλμένο, λόγω του ότι τα ιδιαιτέρως υψηλά έξοδα διαφημίσεως στα οποία είχε υποβληθεί η Canon για τις πωλήσεις ΗΓ στην εσωτερική αγορά είχαν ληφθεί υπόψη σε πολύ περιορισμένο βαθμό, με αποτέλεσμα να αντιστοιχούν στο μέσο όρο των εξόδων διαφημίσεως για όλα τα προϊόντα της Canon.

Κατά τη Sharp, μικρότερα περιθώρια κέρδους έπρεπε να καθοριστούν και για τους άλλους παραγωγούς που πωλούσαν επαρκείς ποσότητες ΗΓ στην εσωτερική αγορά, ήτοι για τις εταιρίες Brother, Silver Seiko και Tokyo Juki (στην οποία, εξάλλου, η Επιτροπή κακώς απέδωσε απώλειες).

Τέλος, η Sharp παρατηρεί ότι η Επιτροπή εφάρμοσε σε έναν ιάπωνα παραγωγό ΗΓ, την εταιρία Nakajima, περιθώριο κέρδους 35,1 % επί του κόστους παραγωγής, ενώ στην προσφεύγουσα εφάρμοσε περιθώριο κέρδους 47,91 % επί του κόστους παραγωγής καθώς και επί των εξόδων διανομής στα οποία υποβαλλόταν η συνδεδεμένη με αυτήν εταιρία SBK. Αυτό αποδεικνύει ότι το περιθώριο κέρδους είναι υπερβολικό ακόμα και αν περιληφθούν στην κανονική αξία τα έξοδα διανομής.

Το *Συμβούλιο* απαντά ότι η χρησιμοποίηση ιδιαίτερου περιθωρίου κέρδους δεν σημαίνει ότι στην προσφεύγουσα αποδόθηκε το κόστος άλλου εξαγωγέα, δεδομένου ότι οποιοδήποτε συγκεκριμένο περιθώριο κέρδους είναι δυνατόν να αποτελεί απόρροια κάποιου από τους πολυάριθμους δυνατούς συνδυασμούς των τιμών και του κόστους. Δεν φαίνεται, εξάλλου, ακριβές ότι το κόστος του παραγωγού του οποίου το περιθώριο κέρδους χρησιμοποιήθηκε ήταν σαφώς κατώτερο του κόστους της προσφεύγουσας.

Οι μέθοδοι που προτείνει η προσφεύγουσα για τον υπολογισμό του περιθωρίου κέρδους είτε δημιουργούν διακρίσεις, καθότι οδηγούν στο να ληφθούν υπόψη, μόνο στην περίπτωση της προσφεύγουσας, τα κέρδη που η ίδια πραγματοποιεί επί των πωλήσεων άλλων προϊόντων εκτός ΗΓ, είτε αντιβαίνουν στην ίδια την άποψη της προσφεύγουσας, σύμφωνα με την οποία δεν πρέπει να εφαρμοστούν στην περίπτωσή της τα περιθώρια κέρδους που έχουν επιτύχει άλλοι εξαγωγείς.

Εξάλλου, η χρησιμοποίηση μικρότερου περιθωρίου στην περίπτωση της προσφεύγουσας θα δημιουργούσε διακρίσεις εις βάρος των άλλων εξαγωγέων, οι εσωτερικές πωλήσεις των οποίων υπερβαίνουν το κατώτατο όριο του 5 %. Η Sharp δεν μπορεί να αντιτάξει ότι, ενόψει ενός περιθωρίου κέρδους 32,39 % στην εσωτερική αγορά, όφειλε, για να μη θεωρηθεί ότι εφαρμόζει ντάμπινγκ, να πραγματοποιήσει ανάλογο κέρδος εντός της Κοινότητας. Το γεγονός ότι για την Κοινότητα υπολογίστηκε μικρότερο περιθώριο κέρδους ευνοεί την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι το μικρότερο περιθώριο κέρδους οδηγεί, στην περίπτωση αυτή, στη διαπίστωση υψηλότερης τιμής εξαγωγής, η οποία συγκρίνεται με την κανονική αξία. Εξάλλου, οι διαφορές μεταξύ των περιθωρίων κέρδους που επιτυγχάνονται εντός της Κοινότητας και των περιθωρίων κέρδους που επιτυγχάνονται στην άκρως προστατευμένη αγορά της χώρας εξαγωγής δεν αποτελούν ασύνηθες φαινόμενο.

Όσον αφορά την αιτίαση ότι η μέθοδος που επέλεξε η Επιτροπή συνιστά παραβίαση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου, το Συμβούλιο υπογραμμίζει, πρώτον, ότι η ΓΣΔΕ και η κοινοτική νομοθεσία επιτρέπουν τη χρησιμοποίηση αξιών κατασκευασμένων βάσει στοιχείων τα οποία δεν είναι αναγκαστικά στη διάθεση των ενδιαφερομένων.

Εξάλλου, η νομοθεσία αυτή προβλέπει και περιπτώσεις όπου ο ενδιαφερόμενος δεν είναι σε θέση να υπολογίσει εκ των προτέρων το περιθώριο ντάμπινγκ: παραδείγματος χάριν,

είναι πρακτικώς αδύνατον για ένα εξαγωγέα χώρας η οποία δεν έχει οικονομία αγοράς να προβλέψει ποια τρίτη χώρα με οικονομία αγοράς θα θεωρηθεί ως πλέον συγγενής και θα ληφθεί ως βάση συγκρίσεως.

Τέλος, το επιχείρημα της Sharp είναι ατυχές, καθότι δεν αποκλείεται οι τρεις μέθοδοι που προβλέπονται από το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2176/84, ήτοι η μέθοδος της εγχώριας τιμής, η μέθοδος της τιμής της τρίτης χώρας και η μέθοδος της κατασκευασμένης αξίας, να καταλήγουν σε αποτελέσματα ελαφρώς διαφέροντα μεταξύ τους. Η χρησιμοποίηση καθεμιάς από τις μεθόδους αυτές εξαρτάται από τη συγκυρία περιστάσεων τις οποίες δεν μπορεί να προβλέψει ο ενδιαφερόμενος, δεν μπορεί δε να γίνει επίκληση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου προκειμένου να αποκλειστεί η χρησιμοποίηση κάποιας από τις μεθόδους αυτές, εφόσον πληρούνται οι σχετικές προϋποθέσεις.

Απαντώντας στα επιχειρήματα που αναπτύσσει η Sharp με το υπόμνημα απαντήσεώς της, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι η Επιτροπή χρησιμοποίησε για τον υπολογισμό των εξόδων διαφημίσεως τα ίδια μεγέθη που είχε χρησιμοποιήσει και για τον υπολογισμό του κόστους στο πλαίσιο της κατασκευής της κανονικής αξίας και τα οποία είχε αποδεχθεί η Canon κατά την έρευνα. Επίσης, κατά το Συμβούλιο, δεν διαπιστώθηκε κανένα σφάλμα όσον αφορά τους λοιπούς εξαγωγείς. Όσον αφορά την εταιρία Nakajima, η οποία συνίστατο, στην ουσία, απλώς σε ένα εργοστάσιο και δεν διέθετε καμία οργάνωση πωλήσεων, ο ιδιάζων χαρακτήρας της επιχειρήσεως αυτής εμπόδιζε την εφαρμογή του δικού της περιθωρίου κέρδους σε άλλους εξαγωγείς.

Το Συμβούλιο παρατηρεί, τέλος, ότι ένας ασήμαντος αριθμός ΗΓ επιστράφηκαν από την SBK στην Sharp, ελλείψει δε ενδείξεως ως προς τους λόγους των επιστροφών αυτών δεν μπορεί να συναχθεί κανένα σχετικό συμπέρασμα.

Όσον αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι η απόδοση του κέρδους μιας επιχειρήσεως σε άλλη επιχείρηση δεν αντίκειται στην αρχή αυτή, όπως αποδεικνύεται από το γεγονός ότι στους εξαγωγείς των χωρών που δεν έχουν οικονομία αγοράς αποδίδονται πάντοτε, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 5, τα κέρδη εξαγωγέων άλλων χωρών.

Επιπλέον, καίτοι η Sharp δεν μπορούσε να γνωρίζει τα κέρδη που πραγματοποιούσε η Canon στην Ιαπωνία, μπορούσε, εντούτοις, να έχει ενημερωθεί σχετικά με τις τιμές που εφάρμοζαν οι ανταγωνιστές της που πραγματοποιούσαν πωλήσεις στην Ιαπωνία και να λάβει υπόψη της τις τιμές αυτές προκειμένου να καθορίσει τις δικές της τιμές εξαγωγής.

Η *Cetma*, παρεμβαίνουσα υπέρ του Συμβουλίου, υποστηρίζει ότι, προκειμένου να υπολογίσουν ένα λογικό περιθώριο κέρδους, τα κοινοτικά όργανα διαθέτουν, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ευρεία εξουσία εκτιμήσεως, δεδομένου ότι η εκτίμηση αυτού του περιθωρίου στην περίπτωση της Ιαπωνίας αφορά μια πολύπλοκη οικονομική κατάσταση. Κατά του χρησιμοποιηθέντος περιθωρίου κέρδους, ήτοι του περιθωρίου κέρδους της Canon, η ίδια η Canon διατύπωσε μόνο γενικές αντιρρήσεις.

Οι διάφορες εναλλακτικές λύσεις που προτείνει η Sharp δεν είναι σύμφωνες προς τον κανονισμό 2176/84, καθότι οδηγούν στον καθορισμό του λογικού περιθωρίου κέρδους με αναφορά σε στοιχεία που δεν αφορούν τις « πωλήσεις προϊόντων της ίδιας γενικής κατηγορίας στην εσωτερική αγορά της χώρας καταγωγής ».

Κατά τη Cetma, δεν υφίσταται, εντός της Κοινότητας, πρακτική καθορισμού του περιθωρίου κέρδους στο 5 έως 10 % του κόστους παρα-

γωγής. Το Συμβούλιο όφειλε να χρησιμοποιήσει το περιθώριο κέρδους το οποίο επιτυγχάνεται συνήθως κατά την πώληση προϊόντων της ιδίας γενικής κατηγορίας εντός της χώρας καταγωγής, περιθώριο το οποίο, στην υπό κρίση περίπτωση, οδήγησε στα αμφισβητούμενα από την Sharp αποτελέσματα.

Είναι αληθές ότι η Cetma, με την καταγγελία που υπέβαλε στην Επιτροπή, υπέθεσε την ύπαρξη περιθωρίου κέρδους 8 % περίπου, αυτή όμως η υπόθεση δεν έχει ουσιαστική σημασία, καθόσον είναι κοινώς γνωστό ότι τα περιθώρια κέρδους που επιτυγχάνονται σε εσωτερικές αγορές προστατευόμενες και κατατετμημένες σε καρτέλ, όπως η ιαπωνική αγορά, μπορεί να είναι πολύ μεγάλα. Τα ιδιαίτερα υψηλά κέρδη στην εσωτερική αγορά μπορούν κάλλιστα να υποδηλώνουν την ύπαρξη πολιτικής ντάμπινγκ, υπό την έννοια ότι τα κέρδη αυτά χρησιμεύουν προς αντιστάθμιση, έστω και μερική, μιας πολιτικής μειώσεως των τιμών που έχει ως στόχο τη διείσδυση στις αλλοδαπές αγορές.

Δεύτερος λόγος ακυρώσεως: παράνομη περίληψη ορισμένων στοιχείων κόστους και κέρδους που αφορούν τη διανομή στην κανονική αξία

Κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας, τα κοινοτικά όργανα προσπάθησαν να τοποθετήσουν την Sharp, η οποία δεν πραγματοποιεί πωλήσεις στην εσωτερική αγορά, στην κατάσταση στην οποία βρίσκονται οι επιχειρήσεις που πραγματοποιούν πωλήσεις στην εν λόγω αγορά μέσω εταιριών διανομής.

Με το *δεύτερο λόγο ακυρώσεως*, η Sharp υποστηρίζει ότι η κανονική αξία των προϊόντων της δεν κατασκευάστηκε σωστά, καθότι δεν υπολογίστηκε βάσει της τιμής κατά το στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο » αλλά συγκρίθηκε κακώς με την τιμή εξαγωγής η οποία είχε κατασκευαστεί επί της αυτής βάσεως.

Η χρησιμοποιηθείσα προς τούτο μέθοδος αντίκειται, κατά την Sharp, στις διατάξεις του κανονισμού 2176/84, καθότι τα κοινοτικά όργανα, μολονότι διατείνονται ότι κατασκεύασαν την κανονική αξία στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο », προσθέτοντας στο κόστος της προσφεύγουσας ένα περιθώριο κέρδους, στην πραγματικότητα περιέλαβαν ορισμένα έξοδα τα οποία πραγματοποιούνται κατά το στάδιο της κυκλοφορίας, πωλήσεως και διανομής των εμπορευμάτων μετά την έξοδό τους από το εργοστάσιο.

Η μέθοδος αυτή είναι εσφαλμένη για τους εξής λόγους. Τα κοινοτικά όργανα καθόρισαν τις τιμές πωλήσεως, βάσει των οποίων, αφαιρώντας το περιθώριο κέρδους καθώς και ένα μέρος μόνο του κόστους διακινήσεως, διανομής και πωλήσεως, υπολόγισαν την κατά τη γνώμη τους κανονική αξία. Όμως, όταν η κανονική αξία κατασκευάζεται στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο », ουδόλως είναι απαραίτητο να καθοριστεί καταρχάς μια τιμή πωλήσεως και να εξεταστεί, στη συνέχεια, ποιες μειώσεις είναι αναγκαίες για την αναγωγή στην τιμή στο στάδιο « έξοδος από το εργοστάσιο ». Δεύτερον, ακόμα και αν χρησιμοποιηθούν οι εγχώριες τιμές ως βάση για τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, δεν είναι δυνατόν να αγνοηθούν οι διοικητικές δαπάνες και τα λοιπά γενικά έξοδα. Συγκεκριμένα, το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), του κανονισμού 2176/84 μπορεί μεν να απαγορεύει να λαμβάνονται υπόψη οι διοικητικές δαπάνες και τα λοιπά γενικά έξοδα, κατά την σύγκριση μεταξύ του εσωτερικού εμπορίου και του εξαγωγικού εμπορίου, όταν πραγματοποιούνται προσαρμογές προκειμένου να καταστεί δυνατή η εξέταση της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας επί συγκρίσιμης βάσεως, δεν επιβάλλει όμως να μην αφαιρούνται τα γενικά και διοικητικά έξοδα κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας. Αν αυτό γινόταν δεκτό, η σύγκριση μεταξύ τιμής εξαγωγής και κανονικής αξίας δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί στο ίδιο στάδιο εμπορίας και θα ήταν αναπόφευκτα άδικη. Τέλος, κατά την Sharp, κακώς η Επιτροπή περιέλαβε στις διοικητικές και τις γενικές δαπάνες ορισμένα έξοδα, όπως π. χ. έξοδα καυσίμων, επικοινωνίας και υλικού των σημείων πωλήσεως, τα οποία δεν συνδέ-

ονταν άμεσα με την πώληση των προϊόντων. Επιπλέον, το περιθώριο κέρδους εφαρμόστηκε όχι μόνο στο πραγματικό κόστος μέχρι του σταδίου « έξοδος από το εργοστάσιο », αλλά στο σύνολο των προαναφερθεισών εξόδων.

Στην αιτιολογία που προβάλλουν τα κοινοτικά όργανα, ότι δηλαδή η εφαρμογή της μεθόδου αυτής ήταν δικαιολογημένη καθότι « η σύνθεση των κατηγοριών των πελατών είναι παρόμοια και για την εσωτερική και για την εξωτερική αγορά » και « επομένως, δεν είναι δυνατή καμία προσαρμογή », αρκεί να αντιταχθεί ότι, δεδομένου ότι οι πωλήσεις της SBK στην εσωτερική αγορά ήταν όλως αμελητέες, δεν υπήρχαν παρόμοιες κατηγορίες πελατών όσον αφορά τις εσωτερικές πωλήσεις.

Το γεγονός ότι δεν αφαιρέθηκε το περιθώριο κέρδους του ιάπωνα διανομέα, ενώ αφαιρέθηκε όλο το περιθώριο κέρδους του κοινοτικού διανομέα, « δημιουργεί » το ντάμπινγκ. Επιπλέον, το γεγονός αυτό δημιουργεί διάκριση υπέρ των παραγωγών που δεν διαθέτουν συνδεδεμένους διανομείς, καθότι η κανονική αξία των προϊόντων τους εμφανίζεται πολύ χαμηλότερη. Σαφή απόδειξη περί αυτού αποτελεί η περίπτωση της Nakajima.

Με το υπόμνημα απαντήσεώς της, η Sharp διατύπωσε ορισμένες συγκεκριμένες αντιρρήσεις στις απόψεις που υποστηρίζουν το Συμβούλιο και η Επιτροπή. Ένα μέρος της επιχειρηματολογίας της περιέχεται στις κοινές παρατηρήσεις, οι οποίες συνοψίζονται κατωτέρω. Στο μέρος του υπομνήματος που περιέχει τις ατομικές της παρατηρήσεις, η Sharp εξετάζει λεπτομερέστερα ορισμένα ακόμα σημεία.

Η Sharp υποστηρίζει ότι η άποψη του Συμβουλίου ότι καμία αφαίρεση δεν είναι δυνατή για γενικά έξοδα, ακόμα και όταν τα έξοδα αυτά σαφώς συνδέονται με τις εσωτερικές πωλήσεις, είναι αβάσιμη, καθότι αντίκειται σαφώς στην αρχή της δίκαιης σύγκρισης. Πράγματι, η ίδια η Επιτροπή δέχεται ότι τα έξοδα αυτά πρέπει να αφαιρούνται εφόσον μπορούν να καθοριστούν βάσει σαφών και αντικειμενικών κριτηρίων και δεν είναι αμελητέα. Επομένως, τα κοινοτικά όργανα κακώς: α) υποστήριξαν ότι μόνο τα έξοδα που συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις μπορούσαν να αφαιρεθούν: β) αρνήθηκαν να θεωρήσουν ως άμεσα συνδεόμενα με τις πωλήσεις τα έξοδα που δεν συνδέονταν με συγκεκριμένη πώληση· γ) αρνήθηκαν να αφαιρέσουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε αποκλειστικά ο διανομέας στην εσωτερική αγορά.

Ως προς το τελευταίο αυτό σημείο, η Sharp διευκρινίζει ότι δεν παραπονείται για το ότι περιελήφθησαν στην κανονική αξία τα δικά της γενικά και διοικητικά έξοδα, τα οποία δεν αφορούσαν αποκλειστικά τη διάθεση των προϊόντων στην εσωτερική αγορά, αλλά διαμαρτύρεται για το ότι δεν αφαιρέθηκαν τα έξοδα των θυγατρικών της εταιριών πωλήσεως τα οποία δεν συνδέονταν άμεσα με συγκεκριμένες πωλήσεις. Τα γενικά έξοδα ενός οργανισμού ο οποίος δρα αποκλειστικά στην εσωτερική αγορά συνδέονται με τις εσωτερικές πωλήσεις, έστω και αν ο οργανισμός αυτός δεν διακρίνεται νομικώς από τον παραγωγό.

Όσον αφορά τις παρατηρήσεις της Επιτροπής, η Sharp αμφισβητεί το ότι η κανονική αξία πρέπει να περιλαμβάνει και γενικά έξοδα, καθώς και ένα περιθώριο κέρδους που να μπορούν να αποδοθούν στην εσωτερική αγορά. Η Επιτροπή δέχεται ουσιαστικά ότι, μολονότι, καταρχήν, μπορούν να αφαιρεθούν μόνο τα έξοδα που συνδέονται άμεσα με συγκεκριμένες πωλήσεις, η αφαίρεση των εξόδων είναι επιτρεπτή: α) όταν τα γενικά έξοδα που αποδίδονται αποκλειστικά στις εσωτερικές πωλήσεις μπορούν να καθοριστούν βάσει σαφών και αντικειμενικών κριτηρίων, και β) όταν τα έξοδα αυτά δεν είναι αμελητέα. Όσον αφορά το σημείο α), τι άλλο θα πρέπει ακόμα να αποδειχθεί πέραν του ότι ορισμένα έξοδα αφορούν αποκλειστικά την εσωτερική αγορά; Όσον αφορά το σημείο β), ακόμα και μια

μικρή διαφορά, π. χ. 1 %, η οποία αντανακλάται στο περιθώριο ντάμπινγκ και στον οριστικό δασμό αντιντάμπινγκ, συνεπάγεται, για τη συνήθη διάρκεια ισχύος του δασμού αυτού, όλως σημαντικές επιβαρύνσεις (π. χ. 500 000 Ecu επί ποσού 10 εκατομμυρίων Ecu).

Το Συμβούλιο αναφέρει, καταρχάς, τους «κανόνες» από τους οποίους εμπνέονται τα κοινοτικά όργανα κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας: γενικώς, καμία μείωση δεν πραγματοποιείται για γενικά και διοικητικά έξοδα (1ος κανόνας)· τα έξοδα των θυγατρικών εταιριών πωλήσεων στην εσωτερική αγορά πρέπει να αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζονται τα έξοδα των υπηρεσιών πωλήσεων της καταστευάστριας εταιρίας (2ος κανόνας)· η κατασκευασμένη κανονική αξία πρέπει να υπολογίζεται επί όσο το δυνατόν εγγύτερης βάσης προς την κανονική αξία υπολογιζόμενη βάσει της εγχώριας τιμής (3ος κανόνας).

Το Συμβούλιο εξετάζει, στη συνέχεια, τα επιχειρήματα της Sharp. Αναγνωρίζει ότι η κατασκευασμένη αξία του παραγωγού περιλαμβάνει το κέρδος του πωλητή, καθώς και τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και τα γενικά έξοδά του που δεν συνδέονται άμεσα με τις εξεταζόμενες πωλήσεις, πράγμα απολύτως σύμφωνο προς την κοινοτική νομοθεσία.

Το Συμβούλιο αναφέρει κατόπιν ότι, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Sharp, πρέπει να υπάρχει μια αντιστοιχία μεταξύ της κατασκευής της κανονικής αξίας και του υπολογισμού της αξίας αυτής βάσει των εγχωρίων τιμών. Άλλως, οι δύο υπολογισμοί θα κατέληγαν αναγκαστικά σε διαφορετικά αποτελέσματα, πράγμα όχι ορθό. Εξάλλου, η κατασκευή της τιμής αποτελεί σαφώς επικουρική λύση σε σχέση προς τη λήψη υπόψη των εγχωρίων τιμών. Επιπλέον, το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), ορίζει ότι η κανονική αξία πρέπει να περιλαμβάνει ένα εύλογο ποσό για τα έξοδα πωλήσεως, τα οποία πραγματοποιούνται αναγκαστικά μετά την έξοδο των προϊόντων από το εργοστάσιο.

Κατά το Συμβούλιο, το επιχείρημα της προσφεύγουσας δεν είναι σαφές. Αν εκληφθεί υπό την έννοια ότι, κατά την άποψη της Sharp, οι δύο μέθοδοι υπολογισμού μπορούν κάλλιστα να οδηγήσουν σε διαφορετικά αποτελέσματα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η λύση αυτή θα επέτρεπε στους εξαγωγείς να υποστηρίξουν ότι πρέπει πάντοτε να εφαρμόζεται η κατασκευασμένη τιμή, ενώ από τις σχετικές διατάξεις προκύπτει σαφώς η προτίμηση του νομοθέτη υπέρ της χρησιμοποιήσεως της εγχώριας τιμής.

Δεν είναι αληθές ότι τα διοικητικά και τα γενικά έξοδα, τα οποία περιλαμβάνονται στην κανονική αξία που υπολογίζεται βάσει των εγχωρίων τιμών, δεν περιλαμβάνονται στην κατασκευασμένη κανονική αξία. Στην πραγματικότητα, ορισμένα γενικά έξοδα πρέπει πάντοτε να περιλαμβάνονται στην κανονική αξία που βασίζεται στην κατασκευασμένη τιμή.

Όσον αφορά τον όρο «διαφορές» που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), ο όρος αυτός έχει την έννοια ότι, ακόμα και όταν τα γενικά έξοδα του παραγωγού τα οποία συνδέονται με τις εξαγωγές δεν είναι ίδια με τα έξοδα που συνδέονται με τις εσωτερικές πωλήσεις, δεν πραγματοποιείται καμία προσαρμογή, είτε προς τη μία κατεύθυνση είτε προς την άλλη, παρά τις τυχόν υπάρχουσες διαφορές. Ωστόσο, ο όρος αυτός μπορεί να σημαίνει επίσης ότι, ακόμα και αν το μεγαλύτερο μέρος των γενικών εξόδων ενός παραγωγού αφορά τις εξαγωγές, η διαφορά δεν αφαιρείται από την τιμή πωλήσεως εντός της Κοινότητας προκειμένου να καθοριστεί η τιμή εξαγωγής. Με άλλες λέξεις, τα όργανα της Κοινότητας δεν απαιτείται να εξετάζουν ζητήματα που αφορούν την κατανομή των γενικών εξόδων, δεδομένου ότι τα ζητήματα αυτά είναι, ως εκ της φύσεώς τους, εξαιρετικά δύσκολα, αμφιλεγόμενα και υποκειμενικά.

Ωστόσο, το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), ορίζοντας ότι λαμβάνεται υπόψη ένα ορισμένο ποσό για τα γενικά έξοδα, εξασφαλίζει ότι οι ίδιες αρχές εφαρμό-

ζονται τόσο κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας βάσει των εσωτερικών πωλήσεων όσο και κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας.

Το Συμβούλιο εξετάζει, στη συνέχεια, το επιχείρημα της Sharp ότι η σύγκριση δεν ήταν θεμιτή και δεν αφορούσε το ίδιο στάδιο εμπορίας διότι τα διοικητικά και γενικά έξοδα της θυγατρικής της εταιρίας στην Ιαπωνία δεν αφαιρέθηκαν κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας, αντίθετα προς ό,τι συνέβη όσον αφορά τα έξοδα της κοινοτικής θυγατρικής της εταιρίας. Το Συμβούλιο αποκρούει το επιχείρημα αυτό και τονίζει ότι η διαφορετική αυτή αντιμετώπιση απορρέει από τον κανονισμό 2176/84 και υπαγορεύεται από την ανάγκη να αντιμετωπίζονται κατά τον ίδιο τρόπο όλοι οι επιφορτισμένοι με τη διανομή των προϊόντων οργανισμοί, ανεξαρτήτως της νομικής τους μορφής.

Το Συμβούλιο παρατηρεί, επίσης, ότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 10, προσαρμογές για έξοδα που συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις πραγματοποιούνται κανονικά μετά τον υπολογισμό τόσο της κανονικής αξίας όσο και της τιμής εξαγωγής. Επομένως, η Sharp δεν μπορεί να υποστηρίξει ότι το περιθώριο κέρδους στο οποίο αναφέρεται το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), δεν πρέπει να εφαρμόζεται στο συνολικό « κόστος παραγωγής », όπως αυτό ορίζεται με την εν λόγω διάταξη.

Με το υπόμνημα ανταπαντήσεώς του, το Συμβούλιο παρατηρεί ότι, ακόμα και αν μπορούσε να αποδειχθεί με βεβαιότητα ότι ένας οργανισμός πωλήσεων είναι « στην πραγματικότητα » πρόσωπο διακρινόμενο από την εταιρία κατασκευής του προϊόντος, όπως η προσφεύγουσα ισχυρίζεται όσον αφορά τη δική της οργάνωση πωλήσεων, θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να χωριστούν τα γενικά έξοδα που συνδέονται με τις δραστηριότητες του οργανισμού αυτού από τα γενικά έξοδα της κύριας εταιρίας.

Ενδέχεται να υπάρξουν περιπτώσεις όπου οι δραστηριότητες ενός τέτοιου οργανισμού διακρίνονται σαφώς, οπότε, όμως, θα πρόκειται για οργανισμούς που επιτελούν λειτουργίες διαφορετικές από τις λειτουργίες μιας συνηθισμένης υπηρεσίας πωλήσεων, ή πρόσθετα καθήκοντα. Εν πάση περιπτώσει, αυτό δεν συμβαίνει όσον αφορά την Sharp.

Η *Cetma* συμμερίζεται απολύτως την άποψη του Συμβουλίου και της Επιτροπής ότι ο υπολογισμός της κανονικής αξίας και ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής είναι δύο διαφορετικές πράξεις, οι οποίες διέπονται από διαφορετικές νομικές διατάξεις βασιζόμενες σε διαφορετικές μεθόδους. Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει η Sharp, δεν πρόκειται για νέο στοιχείο της κοινοτικής νομοθεσίας αντιντάμπινγκ, αλλά για έναν κανόνα ο οποίος ισχύει από μακρού χρόνου και εφαρμόζεται από δεκαετίας και πλέον χωρίς να έχει ποτέ προσβληθεί ενώπιον του Δικαστηρίου.

Κατά την Cetma, ο καθορισμός της κανονικής αξίας, όπως επίσης και η εξέταση των σχέσεων μεταξύ των εταιριών παραγωγής και των εταιριών πωλήσεων στην Ιαπωνία, προϋποθέτει εκτίμηση μιας πολύπλοκης οικονομικής καταστάσεως, πράγμα το οποίο επιβάλλει να αναγνωριστεί στα κοινοτικά όργανα ευρεία εξουσία εκτιμήσεως. Η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν σε προφανές σφάλμα, ενέργησαν κατά κατάχρηση εξουσίας ή υπερέβησαν καταφανώς τα όρια της εξουσίας εκτιμήσεως που διαθέτουν.

Οι εταιρίες παραγωγής και οι υπηρεσίες πωλήσεών τους στην Ιαπωνία θεωρούνται, καταρχήν, ως ενιαίες οικονομικές οντότητες προκειμένου να εξασφαλιστεί αποτελεσματική προστασία κατά του ντάμπινγκ. Άλλως, θα αρκούσε μια επιδέξια διαμόρφωση της νομικής δομής της επιχειρήσεως για την παράκαμψη των κανόνων αντιντάμπινγκ.

Η Cetma εκφράζει την πεποίθηση, βασιζόμενη στην εμπειρία της, ότι διάφορες ομάδες ιαπω-

νικών επιχειρήσεων εφαρμόζουν κατά σύστημα ντάμπινγκ καλυπτόμενες από τις οικείες επαγγελματικές ενώσεις και του Υπουργείου Διεθνούς Εμπορίου και Βιομηχανίας (MITI). Ακριβώς για να εμφανίσουν ως μηδαμινές τις κατηγορίες περί ντάμπινγκ, οι παραγωγοί ΗΓ συνέστησαν δήθεν ανεξάρτητες εταιρίες διανομής στην εσωτερική τους αγορά. Συγκεκριμένα, υπολόγιζαν ότι οι μεταβιβαστικές τιμές που εφαρμόζουν στην εσωτερική αγορά θα λαμβάνονταν ως κανονική αξία, ή ότι, σε περίπτωση κατασκευής της κανονικής αξίας, τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και γενικά έξοδα των εταιριών διανομής δεν θα λαμβάνονταν υπόψη κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας της εταιρίας παραγωγής.

Κατά την Cetma, μεγάλη σημασία έχει και ένα άλλο σημείο. Συγκεκριμένα, η Cetma θεωρεί ότι, προκειμένου να εξασφαλιστεί στην πράξη η δυνατότητα εφαρμογής των κανόνων αντιντάμπινγκ και να μην επιτρέπεται στις ιαπωνικές επιχειρήσεις να αποφεύγουν, μέσω της νομικής τους διαρθρώσεως, τον καθορισμό των περιθωρίων ντάμπινγκ, είναι αναγκαία η τήρηση των εξής δύο αρχών:

— τα έξοδα πωλήσεως, τα διοικητικά και τα γενικά έξοδα των εταιριών πωλήσεων πρέπει πάντοτε να περιλαμβάνονται στην κανονική αξία·

— οι τιμές οι οποίες εφαρμόζονται μεταξύ της μητρικής εταιρίας και της ελεγχόμενης εταιρίας δεν πρέπει να εξομοιώνονται προς τιμές εφαρμοζόμενες στο πλαίσιο συνήθων εμπορικών πράξεων.

Οι αρχές αυτές ισχύουν και στην περίπτωση που το προϊόν δεν διατίθεται μέσω εταιρίας πωλήσεων στην εσωτερική αγορά. Πράγματι, αυτό προβλέπεται σαφώς από το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii), του κανονισμού 2176/84. Αν δεν υπήρχε η διάταξη αυτή, οι ιάπωνες κατασκευαστές οι οποίοι δεν πωλούν στην εσωτερική αγορά ένα προϊόν που αποτελεί αντικείμενο ντάμπινγκ στις αλλοδαπές αγορές θα ευνοούνταν κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας.

Τρίτος λόγος ακυρώσεως: αφαίρεση από την τιμή εξαγωγής της αξίας της πιστώσεως την οποία χορηγούσε στους αγοραστές η κοινοτική θυγατρική εταιρία της προσφεύγουσας

Με τον *τρίτο λόγο ακυρώσεως*, η Sharp υποστηρίζει ότι ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής ήταν εσφαλμένος, καθότι η Επιτροπή αφαίρεσε από την τιμή μεταπωλήσεως που εφάρμοζε η Sharp Electronics (Europe) GmbH (στο εξής: SEEG), γερμανική θυγατρική εταιρία της προσφεύγουσας, όχι τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η SEEG προκειμένου να χορηγήσει κατά τη μεταπώληση πιστώσεις επί του καταβλητέου σε γερμανικά μάρκα (DM) τιμήματος, προς τους εγκατεστημένους σε άλλα κράτη μέλη πελάτες, αλλά τα έξοδα στα οποία είχαν υποβληθεί οι πελάτες της προκειμένου να λάβουν πίστωση στο εθνικό τους νόμισμα. Όμως, τα επιτόκια τα οποία έλαβε υπόψη της τότε η Επιτροπή ήταν πολύ υψηλότερα στα άλλα κράτη μέλη από όσο στη Γερμανία.

Η μέθοδος που χρησιμοποίησε η Επιτροπή ήταν εσφαλμένη, πρώτον, διότι, σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), του κανονισμού 2176/84, η Επιτροπή όφειλε να κατασκευάσει την τιμή εξαγωγής βάσει του κόστους της SEEG, λαμβάνοντας, δηλαδή, υπόψη τα έξοδα στα οποία θα έπρεπε να είχε υποβληθεί η εν λόγω εταιρία για να λάβει πίστωση σε DM.

Δεύτερον, ακόμα και αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή είχε το δικαίωμα να ενεργήσει όπως

ενήργησε, δηλαδή να στηριχθεί στην αξία την οποία αντιπροσώπευε η πίστωση αυτή για τους πελάτες, η αξία μιας πιστώσεως σε DM δεν μπορούσε να είναι ανώτερη από όσο θα είχε στοιχίσει στον πελάτη ο δανεισμός ενός ποσού σε DM.

Η Sharp είναι της γνώμης ότι το κόστος ενός δανείου σε DM και η αξία μιας πιστώσεως σε DM συμπίπτουν, όποια και αν είναι η χώρα στην οποία είναι εγκατεστημένος ο δανειολήπτης ή ο επιχειρηματίας στον οποίο χορηγείται η πίστωση. Από τα αποδεικτικά στοιχεία που περιλαμβάνονται στη δικογραφία προκύπτει ότι, κατά την εποχή διεξαγωγής της διοικητικής διαδικασίας, το κόστος ενός δανείου σε DM ήταν πράγματι το ίδιο είτε ο δανειολήπτης ήταν Ολλανδός είτε ήταν Ιταλός.

Το *Συμβούλιο*, με το υπόμνημα αντικρούσεώς του, παρατηρεί ότι η πίστωση κατά τη μεταπώληση συνιστά ταυτοχρόνως μείωση της τιμής που εφαρμόζεται πράγματι στον αγοραστή και δαπάνη του πωλητή. Το ύφος αυτού του οφέλους και, αντιστοίχως, αυτής της δαπάνης εξαρτάται από τους τόκους τους οποίους εξοικονομεί ο αγοραστής και καταβάλλει ο πωλητής, και οι οποίοι ποικίλλουν αναλόγως του επιτοκίου και της προθεσμίας εξοφλήσεως.

Με το υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο διευκρινίζει ότι, στην πραγματικότητα, το κρίσιμο ζήτημα είναι η αξία της πιστώσεως που χορηγείται στον αγοραστή, δεδομένου ότι, κατά το άρθρο 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), ως βάση για την κατασκευή της τιμής εξαγωγής πρέπει να λαμβάνεται η τιμή την οποία καταβάλλει ο πρώτος ανεξάρτητος αγοραστής. Στην περίπτωση χορηγήσεως πιστώσεως ενόψει μεταπωλήσεως, η τιμή αυτή πρέπει να υπολογίζεται λαμβανομένων υπόψει των τόκων τους οποίους θα έπρεπε να καταβάλει ο αγοραστής αν ήταν υποχρεωμένος να αναζητήσει το ίδιο ποσό από άλλες πηγές. Φυσιολογικά, οι πιστοδοτικές αυτές πηγές για τον αγοραστή βρίσκονται στη χώρα όπου ο αγοραστής είναι εγκατεστημένος. Εξάλλου, οι ρυθμίσεις περί ελέγχου του συναλλάγματος ενδέχεται να απαγορεύουν την αναζήτηση αλλοδαπού νομίσματος προκειμένου να πραγματοποιηθεί στη συνέχεια πληρωμή στο νόμισμα αυτό. Ελλείψει οποιουδήποτε στοιχείου από το οποίο να αποδεικνύεται ότι οι πελάτες της Sharp δεν ακολούθησαν τη συνήθη πρακτική, εύλογο ήταν να ληφθούν υπόψη τα επιτόκια που εφαρμόζονταν στα κράτη μέλη στα οποία ήταν εγκατεστημένοι οι εν λόγω πελάτες.

Τέταρτος λόγος ακυρώσεως: διάκριση εις βάρος της προσφεύγουσας και υπέρ της εταιρίας Nakajima

Με τον *τέταρτο λόγο ακυρώσεως*, η *Sharp* υποστηρίζει ότι η επιβολή οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ είναι άκυρη καθότι εισάγει διάκριση.

Παρατηρεί ότι, κατά την έρευνα η οποία κατέληξε στην επιβολή προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ, η Επιτροπή είχε καθορίσει προσωρινά για τους παραγωγούς των οποίων η κανονική αξία κατασκευάστηκε, και μεταξύ των οποίων ήταν και η εταιρία Nakajima, περιθώριο κέρδους 10 % επί του κόστους. Βάσει του ποσοστού αυτού, η Επιτροπή διαπίστωσε, όσον αφορά τη Nakajima, ελάχιστο περιθώριο ντάμπινγκ, το οποίο δεν δικαιολογούσε την επιβολή μέτρων αντιντάμπινγκ. Ωστόσο, λίγο αργότερα, η Επιτροπή αναθεώρησε τον υπολογισμό της κατασκευασμένης αξίας και απέδωσε στους εξαγωγείς περιθώριο κέρδους 47,91 % επί του κόστους. Βεβαίως, κίνησε εκ νέου τη διαδικασία όσον αφορά την εταιρία Nakajima και της επέβαλε προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ 28 %, η επιβολή, όμως του δασμού αυτού δεν είχε αναδρομικό αποτέλεσμα.

Η Sharp θεωρεί ότι υπέστη δυσμενή διάκριση, καθότι οι κοινοτικές αρχές αποφάσισαν να επιβάλουν οριστικούς δασμούς αντιντάμπινγκ στην προσφεύγουσα και σε άλλους εξαγωγείς

χωρίς να επιβάλουν ταυτοχρόνως — ενώ κάλλιστα μπορούσαν να το πράξουν, κινώντας εκ νέου τη διαδικασία κατά της Nakajima όταν η Επιτροπή μετέβαλε τη μέθοδο υπολογισμού του περιθωρίου κέρδους — τουλάχιστον προσωρινό δασμό στη Nakajima, βάσει της ιδίας νέας μεθόδου υπολογισμού του περιθωρίου κέρδους με εκείνη που χρησιμοποιήθηκε για τον υπολογισμό του οριστικού δασμού που επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα.

Η δυσμενής διάκριση για την οποία παραπονείται η Sharp επιτάθηκε με την απόφαση της Επιτροπής, της 12ης Φεβρουαρίου 1986, για την οριστική περάτωση της διαδικασίας όσον αφορά τη Nakajima. Όμως, το περιθώριο ντάμπινγκ 1,48 % που διαπιστώθηκε με την απόφαση αυτή για τη Nakajima οφειλόταν απλώς στο γεγονός ότι χρησιμοποιήθηκε διαφορετικό περιθώριο κέρδους και ότι η περίοδος αναφοράς που λήφθηκε υπόψη δεν ήταν η ίδια με την περίοδο αναφοράς που είχε ληφθεί υπόψη για την επιβολή τόσο του οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ στην προσφεύγουσα όσο και του προσωρινού δασμού στη Nakajima. Το γεγονός ότι στους διαφόρους εξαγωγείς εφαρμόστηκαν διαφορετικά κριτήρια συνιστά σαφώς διάκριση. Εξάλλου, η περίοδος αναφοράς που επελέγη στην περίπτωση της Nakajima είναι μεταγενέστερη της αναγγελίας της ενάρξεως της διαδικασίας αντιντάμπινγκ, πράγμα το οποίο αποκλίνει από την πρακτική των κοινοτικών οργάνων, η οποία αποβλέπει στην αποτροπή δολίων μεταβολών των τιμών μετά την έναρξη διαδικασίας.

Το Συμβούλιο υπογραμμίζει ότι τα κοινοτικά όργανα δεν είχαν καμία υποχρέωση να αναστείλουν την επιβολή των δασμών όσον αφορά την προσφεύγουσα μέχρι της περατώσεως της εκ νέου κινηθείσας διαδικασίας έναντι της Nakajima. Πράγματι, αν είχαν την υποχρέωση αυτή, η επιβολή των μέτρων αντιντάμπινγκ θα μπορούσε να αναβάλλεται επ' αόριστον κάθε φορά που, κατά τη διάρκεια της διαδικασίας έναντι ενός εξαγωγέα, ανακαλύπτονται στοιχεία τα οποία αποδεικνύουν την εφαρμογής πρακτικής ντάμπινγκ εκ μέρους άλλου εξαγωγέα.

Το Συμβούλιο παρατηρεί, στη συνέχεια, ότι το περιθώριο ντάμπινγκ 28,8 % που αποδόθηκε στη Nakajima με τον κανονισμό 2812/85 της Επιτροπής, της 7ης Οκτωβρίου 1985 (ΕΕ L 266, σ. 5), εφαρμόστηκε στην εταιρία αυτή προσωρινώς και προτού ληφθούν υπόψη οι ιδιάζουσες περιστάσεις υπό τις οποίες ασκεί τη δραστηριότητά της η Nakajima. Ακριβώς λόγω των περιστάσεων αυτών, η ανάγκη χρησιμοποιήσεως της ιδίας περιόδου αναφοράς με τις λοιπές επιχειρήσεις ήταν λιγότερο επιτακτική από όσο θα ήταν υπό διαφορετικές περιστάσεις. Εξάλλου, η χρησιμοποίηση διαφορετικής περιόδου αναφοράς υπαγορεύθηκε από τη σκέψη ότι πορίσματα αναφερόμενα σε περίοδο που είχε λήξει δύο σχεδόν έτη πριν από τη λήψη της αποφάσεως δεν θα ήταν ικανοποιητικά. Σε κάθε μακροχρόνια έρευνα, είναι, πράγματι, εξαιρετικά σημαντικό να λαμβάνεται υπόψη μια περίοδος αναφοράς όσον το δυνατόν πιο πρόσφατη. Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν είχε χρησιμοποιηθεί η περίοδος αναφοράς που ελήφθη υπόψη για τους άλλους εξαγωγείς, η εφαρμογή των αρχών που τηρήθηκαν για τον οριστικό καθορισμό του ντάμπινγκ θα είχε οδηγήσει, στην περίπτωση της Nakajima, στη διαπίστωση ελαχίστου περιθωρίου ντάμπινγκ.

Η Cetma, η οποία συμφωνεί με τα επιχειρήματα του Συμβουλίου, κάνει δύο διευκρινίσεις. Πρώτον, καθιστά σαφές ότι κακώς υποστηρίζεται ότι η κοινοτική βιομηχανία επωφελήθηκε από την απαλλαγή της Nakajima από τους δασμούς. Μόνον η Olympia αγόραζε ΗΓ από τη Nakajima, οι δε συμβατικές σχέσεις μεταξύ των δύο αυτών επιχειρήσεων έληξαν μετά την επιβολή του δασμού αντιντάμπινγκ. Εξάλλου, η καταγγελία την οποία υπέβαλε η Cetma αφορούσε και τη Nakajima. Δεύτερον, η Cetma υπογραμμίζει ότι ο σημαντικότερος στόχος των κανονισμών αντιντάμπινγκ είναι όχι η αποκατάσταση του υγειούς ανταγωνισμού μεταξύ των εξαγωγέων, αλλά η αποκατάσταση

της ζημίας την οποία έχει προκαλέσει το ντάμπινγκ. Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμα και στην περίπτωση που θα αποδεικνυόταν η ύπαρξη διακρίσεως υπέρ της Nakajima, αυτό δεν θα μπορούσε να έχει ως συνέπεια την ακυρότητα της επιβολής δασμού αντιντάμπινγκ στις εξαγωγές που πραγματοποιεί η Sharp.

Πέμπτος λόγος ακυρώσεως: είσπραξη του προσωρινού δασμού αντιντάμπινγκ με το συντελεστή 21,1 %

Με τον *πέμπτο λόγο ακυρώσεως*, η Sharp υποστηρίζει ότι το άρθρο 2 του κανονισμού 1698/85 κακώς προβλέπει την είσπραξη του προσωρινού δασμού με το συντελεστή 21,1 %, ενώ η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε ότι ο συντελεστής αυτός είχε καθοριστεί βάσει εσφαλμένου υπολογισμού του προσωρινού περιθωρίου ντάμπινγκ, μετά τη διόρθωση του οποίου το προσωρινό περιθώριο ντάμπινγκ που αποδόθηκε στην προσφεύγουσα μειώθηκε στο 16,08 %. Ενόψει, όμως, ενός σφάλματος που αναγνωρίστηκε και το οποίο η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να διορθώσει, καμία διάταξη του κοινοτικού δικαίου δεν επέβαλλε στο Συμβούλιο να εισπράξει το πλήρες ποσό των προσωρινών δασμών, έστω και αν η διόρθωση δεν πραγματοποιήθηκε στη συνέχεια. Το γεγονός ότι οι οριστικοί δασμοί ήταν τελικά υψηλότεροι από τους προσωρινούς δασμούς δεν νομιμοποιεί την παράλειψη του Συμβουλίου να λάβει υπόψη του ένα αριθμητικό λάθος στον υπολογισμό των προσωρινών δασμών.

Κατά τη Sharp, δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι, παρά τη δέσμευση της Επιτροπής να διορθώσει το σφάλμα κατά το στάδιο της επιβολής του οριστικού δασμού, η προσφεύγουσα όφειλε ωστόσο να ασκήσει προσφυγή προκειμένου να αναγνωριστεί το σφάλμα αυτό. Η λύση αυτή δεν θα ήταν σύμφωνη με αρχή της χρηστής διοικήσεως. Εξάλλου, η δέσμευση που ανέλαβε η Επιτροπή δημιούργησε δικαιολογημένη εμπιστοσύνη, την οποία το Συμβούλιο δεν έλαβε υπόψη.

Το *Συμβούλιο* δεν αμφισβητεί την ύπαρξη του εν λόγω σφάλματος, τονίζει όμως ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι τα τελικά πορίσματα όσον αφορά το ντάμπινγκ οδηγούσαν, στην περίπτωση της προσφεύγουσας, στην επιβολή δασμού υψηλότερου από τον προσωρινό, δεν δικαιολογείτο να εισπράξουν οι κοινοτικές αρχές ποσό μικρότερο από τον προσωρινό δασμό, το ποσοστό του οποίου ήδη είχε θεωρηθεί υπερβολικά μικρό.

Στην πραγματικότητα, η Επιτροπή είχε ενημερώσει την προσφεύγουσα ότι δεν είχε την πρόθεση να τροποποιήσει τον προσωρινό δασμό, δεδομένου ότι το εν λόγω σφάλμα αντισταθμιζόταν από άλλα σφάλματα του υπολογισμού, τα οποία διαπιστώθηκαν εκ των υστέρων και των οποίων η διόρθωση θα είχε δυσμενείς συνέπειες για τη Sharp. Όσον αφορά τη δέσμευση να λάβει υπόψη της το σφάλμα αυτό κατά το στάδιο του καθορισμού του οριστικού δασμού, η Επιτροπή τήρησε την υποχρέωσή της, η διόρθωση όμως του σφάλματος δεν την εμπόδισε να διαπιστώσει, κατά τον καθορισμό του οριστικού δασμού, περιθώριο ντάμπινγκ σαφώς μεγαλύτερο από εκείνο το οποίο είχε διαπιστώσει προηγουμένως. Εξάλλου, τίποτα δεν εμποδίζει τους εξαγωγείς να αμφισβητήσουν την οριστική είσπραξη του προσωρινού δασμού χωρίς να χρειάζεται να έχουν, σε προηγούμενο χρόνο, ασκήσει προσφυγή κατά του κανονισμού περί επιβολής του εν λόγω προσωρινού δασμού.

Η *Cetma* υποστηρίζει ότι από τις διατάξεις του κανονισμού 2176/84 προκύπτει ότι το Συμβούλιο έχει πάντοτε το δικαίωμα να εισπράττει τον προσωρινό δασμό αντιντάμπινγκ, εν πάση περιπτώσει μέχρι του ποσού του τελικώς επιβαλλομένου οριστικού δασμού αντιντάμπινγκ, όταν το ποσό του τελευταίου είναι ίσο προς το ποσό του προσωρινού δασμού ή το υπερβαίνει. Η λύση αυτή απαγορεύεται, εξάλλου, και από την ανάγκη να αποφεύγεται, κατά το δυνατόν, η πρόκληση νέας ζημίας και να προστατεύεται έτσι ο σχετικός κλάδος της ευρωπαϊκής βιομηχανίας.

Β — *Επιχειρήματα αναπτυσσόμενα στις κοινές παρατηρήσεις που υπέβαλαν οι προσφεύγουσες στην υπόθεση 250/85, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 260/85 και 106/86, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 273/85 και 107/86, στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις 277 και 300/85 και στην υπόθεση 301/85, καθώς και επιχειρήματα προβαλλόμενα σε απάντηση στις εν λόγω παρατηρήσεις*

1. *Κοινές παρατηρήσεις των προσφευγουσών*

Οι προσφεύγουσες στις ανωτέρω υποθέσεις, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται και η Sharp, προέβαλαν, με τα υπομνήματα απαντήσεώς τους, κοινά επιχειρήματα για να καταδείξουν ένα από τα, κατά τη γνώμη τους, κεφαλαιώδη σφάλματα της Επιτροπής ως προς τη διαπίστωση του ντάμπινγκ στην υπό κρίση περίπτωση, δηλαδή το ότι η τιμή εξαγωγής και η κανονική αξία δεν εξετάστηκαν επί συγκρίσιμης βάσης. Κατά τις προσφεύγουσες, τα υψηλά περιθώρια ντάμπινγκ που διαπίστωσαν εις βάρος τους τα κοινοτικά όργανα οφείλονται, στην πραγματικότητα, σε μεγάλο βαθμό στην αυθαίρετη σύγκριση, στην οποία προέβη η Επιτροπή μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας και δεν συμβιβάζονται ούτε με τον κανονισμό 2176/84 ούτε με τον κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ, στον οποίο βασίζεται ο εν λόγω κανονισμός.

Οι κοινές παρατηρήσεις χωρίζονται σε δύο μέρη· στο πρώτο εκτίθεται η διαδικασία που ακολούθησε η Επιτροπή και την οποία απλώς υιοθέτησε το Συμβούλιο, για τον υπολογισμό του ντάμπινγκ, ενώ στο δεύτερο αναπτύσσονται τα επιχειρήματα προς απόδειξη του ότι η σύγκριση στην οποία προέβη η Επιτροπή δεν είναι σύμφωνη ούτε με τον κανονισμό 2176/84 ούτε με τον κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ.

Στο πλαίσιο της γενικής περιγραφής του τρόπου διαπιστώσεως του ντάμπινγκ, οι προσφεύγουσες τονίζουν, κυρίως, τη διαφορά μεταξύ, αφενός, της απόψεως των κοινοτικών οργάνων, κατά την οποία ο υπολογισμός της κανονικής αξίας και ο υπολογισμός της τιμής εξαγωγής αποτελούν δύο χωριστές πράξεις στις οποίες πρέπει να εφαρμόζεται διαφορετική μέθοδος, και, αφετέρου, της δικής τους απόψεως, κατά την οποία και οι δύο υπολογισμοί αποβλέπουν στον καθορισμό δύο μεγεθών που να προσφέρονται για « δίκαιη » σύγκριση, σύμφωνα με τον κανονισμό 2176/84.

Οι προσφεύγουσες παρατηρούν, στη συνέχεια, ότι η στάση της Επιτροπής κατά τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής διέφερε ριζικώς από τη στάση της κατά τον υπολογισμό της κανονικής αξίας. Στην πρώτη περίπτωση, η Επιτροπή μερίμνησε ιδιαιτέρως ώστε να μη συμπεριληφθεί στην τιμή εξαγωγής κανένα έξοδο που είχε πραγματοποιηθεί εντός της Κοινότητας, όταν δε οι εισαγωγές πραγματοποιούνταν μέσω συνδεδεμένων εταιριών πωλήσεων, αφαίρεσε όλα τα έξοδα στα οποία υποβάλλονταν οι εταιρίες αυτές, πλέον ενός περιθωρίου κέρδους. Στη δεύτερη περίπτωση, αντιθέτως, περιελήφθησαν στην κανονική αξία ένα σημαντικό μέρος των εξόδων και ένα περιθώριο κέρδους που αφορούσαν τη διανομή του προϊόντος στην Ιαπωνία.

Με άλλα λόγια, η Επιτροπή δεν αφαίρεσε από την κανονική αξία τα έξοδα διανομής στην Ιαπωνία, που είναι ανάλογα με τα έξοδα διανομής στην Ευρώπη και τα οποία δεν περιελήφθησαν στην τιμή εξαγωγής, με την οποία συγκρίθηκε βασικά η κανονική αξία.

Η μέθοδος αυτή οδηγεί αναγκαστικά στη διαπίστωση μεγάλου εμφανούς περιθωρίου ντάμπινγκ, ακόμα και αν ο εξαγωγέας πωλεί την παραγωγή του κατά το ίδιο στάδιο εμπορίας σε υψηλότερη τιμή εντός της Κοινότητας απ' ό,τι στην Ιαπωνία και πραγματοποιεί το ίδιο κέρδος επί των πωλήσεων των εξαγομένων προϊόντων και επί των πωλήσεων στην εσωτερική αγορά.

Υιοθετώντας τη μέθοδο αυτή, τα κοινοτικά όργανα παρέβησαν την ουσιώδη υποχρέωση να εξετάζουν την τιμή εξαγωγής και την κανονική αξία επί συγκρίσιμης βάσης, όπως ορίζεται στις διατάξεις του άρθρου 2 του κανονισμού 2176/84, οι οποίες λαμβάνουν ως πρότυπο τις διατάξεις του άρθρου VI της ΓΣΔΕ και του κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ του 1979, στις οποίες ρητώς αναφέρεται η δεύτερη αιτιολογική σκέψη του εν λόγω κανονισμού. Η υποχρέωση αυτή είναι ουσιώδης, δεδομένου ότι η διαπίστωση περί του ότι η τιμή εξαγωγής είναι κατώτερη της κανονικής αξίας δεν δικαιολογείται παρά μόνον όταν βασίζεται σε δίκαιη σύγκριση των δύο μεγεθών.

Αντίθετα προς ό,τι ισχυρίζονται τα κοινοτικά όργανα, η μη δίκαιη σύγκριση μεταξύ των τιμών εξαγωγής και των τιμών της εσωτερικής αγοράς, στην οποία προέβησαν τα κοινοτικά όργανα στην υπό κρίση περίπτωση, ούτε προβλέπεται ούτε επιτρέπεται από το άρθρο 2, παράγραφος 10, του κανονισμού 2176/84.

Η διάταξη αυτή προβλέπει ότι « λαμβάνονται δεόντως υπόψη οι διαφορές που επιδρούν στη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών » και παρέχει τις « κατευθυντήριες γραμμές » που πρέπει να ακολουθούνται για τον καθορισμό των αναγκαίων προσαρμογών.

Από τη διατύπωση των διατάξεων του κανονισμού 2176/84, της ΓΣΔΕ και του κώδικα αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ φαίνεται ότι σκοπός της διατάξεως αυτής είναι η εξασφάλιση δίκαιης σύγκρισης μεταξύ της τιμής εξαγωγής και της κανονικής αξίας.

Τα κοινοτικά όργανα ερμήνευσαν, καταρχάς, εσφαλμένα την έκφραση « συνθήκες και όροι πωλήσεως » που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ). Η αναφορά, που γίνεται στο άρθρο αυτό, στις « προμήθειες ή τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές » υποδηλώνει ότι η έκφραση « συνθήκες και όροι πωλήσεως » δεν μπορεί να έχει την περιορισμένη έννοια υπό την οποία την εκλαμβάνει το Συμβούλιο, ήτοι την έννοια των υποχρεώσεων που ενδεχομένως καθορίζει ο πωλητής στη σύμβαση ή στους γενικούς όρους πωλήσεως, αλλά πρέπει να καλύπτει και τους συγκεκριμένους όρους και το γενικό πλαίσιο της εξεταζομένης πωλήσεως.

Συνεπώς, τα κοινοτικά όργανα ερμήνευσαν εσφαλμένα τους περιορισμούς που προβλέπει το ανωτέρω άρθρο.

Ο περιορισμός των προσαρμογών σε μόνες τις διαφορές που έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις και ο αποκλεισμός κάθε άλλης προσαρμογής για διαφορές στα διοικητικά και γενικά έξοδα αποσκοπεί στο να απαλλαγεί, γενικώς, η Επιτροπή από την υποχρέωση κατανομής, μεταξύ των εσωτερικών συναλλαγών και των εξαγωγών, των γενικών εξόδων ενός και μόνου οργανισμού, οι δραστηριότητες του οποίου περιλαμβάνουν τόσο το εσωτερικό εμπόριο όσο και τις εξαγωγές. Κανένας, ωστόσο, από τους περιορισμούς αυτούς δεν ισχύει για περιπτώσεις όπως η υπό κρίση περίπτωση, δεδομένου ότι επίκεντρο της διαφοράς εν προκειμένω είναι η μη αναγνώριση, όσον αφορά τις εμπορικές πράξεις που συντελούνται στην εσωτερική αγορά, « εμμέσων εξόδων » επιχειρήσεων, και συγκεκριμένα των ιαπωνικών εταιριών πωλήσεων, οι δραστηριότητες των οποίων αφορούν αποκλειστικά το εσωτερικό εμπόριο.

Όσον αφορά τις διαφορές που έχουν άμεση σχέση με τις εξεταζόμενες πωλήσεις, πρέπει να τονιστεί ότι οι πωλήσεις εντός της Ιαπωνίας συνεπάγονται πολλών ειδών έξοδα, τα οποία αφορούν ειδικά τη διανομή των προϊόντων αυτών στην εν λόγω χώρα.

Παρόμοιες παρατηρήσεις ισχύουν και για τα διοικητικά και γενικά έξοδα. Στις υπό κρίση υποθέσεις δεν ενδείκνυται η χωριστή κατανομή των κοινών γενικών εξόδων.

Επίσης, η έκφραση « διαφορές στο επίπεδο των συναλλαγών », που περιέχεται στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), του κανονισμού 2176/84, αποτέλεσε αντικείμενο εσφαλμένης ερμηνείας, καθότι αποκλείστηκαν όλα τα έξοδα εμπορίας και διανομής σε τοπικό επίπεδο, ενώ σημαντικά έξοδα της ιδίας φύσεως συνυπολογίστηκαν κατά τον καθορισμό της κανονικής αξίας. Κατά συνέπεια, η τιμή εξαγωγής και η κανονική αξία δεν συγκρίθηκαν στο ίδιο στάδιο εμπορίας.

Οι « κατευθυντήριες γραμμές » δεν πρέπει να εφαρμόζονται στις περιπτώσεις που η εφαρμογή τους καθιστά μεροληπτική τη σύγκριση, η δε απαρίθμησή τους είναι ενδεικτική και όχι εξαντλητική. Πράγματι, είναι σαφές ότι οι δύο πρώτες φράσεις της παραγράφου 10, σύμφωνα με τις οποίες λαμβάνονται δεόντως υπόψη σε κάθε περίπτωση, αναλόγως των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών της, οι διαφορές που επιδρούν στη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών, έχουν, ως εκ της φύσεώς τους, γενική ισχύ, ενώ η απαρίθμηση των κατευθυντηρίων γραμμών που περιέχεται στην τρίτη φράση δεν μπορεί κατά κανένα τρόπο να θεωρηθεί εξαντλητική. Ασφαλώς, οι εν λόγω κατευθυντήριες γραμμές έχουν καταρχήν εφαρμογή· όταν, όμως, η εφαρμογή τους, ενόψει των πραγματικών περιστατικών της συγκεκριμένης υποθέσεως, αποδεικνύεται αντίθετη προς την ουσιώδη αρχή της δίκαιης σύγκρισης, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι δεν είναι δυνατόν να απορριφθεί μια αίτηση αποκλειστικά και μόνο με την αιτιολογία ότι η περίπτωση δεν εμπίπτει σε μία από τις κατευθυντήριες αυτές γραμμές.

Κακώς, επίσης, η Επιτροπή συνυπολόγισε κατά την κατασκευή της κανονικής αξίας ένα ποσό για έξοδα πωλήσεως που αφορούν τη διανομή του προϊόντος από τις συνδεδεμένες εταιρίες πωλήσεων στην Ιαπωνία.

Αν τα κοινοτικά όργανα δεν είχαν συνυπολογίσει στο κόστος παραγωγής τα έξοδα που βαρύνουν τις ιαπωνικές εταιρίες πωλήσεων των εξαγωγέων, η κανονική αξία και η τιμή εξαγωγής θα είχαν εξεταστεί επί συγκρίσιμης βάσης και δεν θα είχε τεθεί θέμα προσαρμογών.

Η μέθοδος που προτείνουν οι προσφεύγουσες πλεονεκτεί κατά το ότι ο εξαγωγέας δεν κινδυνεύει να θεωρηθεί ότι πωλεί ή ότι δεν πωλεί σε τιμές ντάμπινγκ αναλόγως, αφενός, του αν η κανονική αξία καθορίστηκε βάσει των πραγματικών εσωτερικών τιμών ή αν αυτή κατασκευάστηκε και, αφετέρου, του αν οι τιμές εξαγωγής καθορίστηκαν βάσει πραγματικών ή βάσει κατασκευασμένων τιμών εξαγωγής. Η αρχή παραμένει πάντοτε η ίδια: στο μέτρο του δυνατού, οι σημαντικοί παράγοντες που δεν συνυπολογίζονται ούτε λαμβάνονται υπόψη στην τιμή εξαγωγής δεν πρέπει ούτε να συνυπολογίζονται ούτε να λαμβάνονται υπόψη στην κανονική αξία.

Εξάλλου, τα κοινοτικά όργανα υπέπεσαν στο σφάλμα να διογκώσουν την κατασκευασμένη αξία ενσωματώνοντας σ' αυτή αφύσικα μεγάλα περιθώρια κέρδους. Τα περιθώρια κέρδους που διαπίστωσε η Επιτροπή όσον αφορά ορισμένους παραγωγούς, καθώς και οι απώλειες που διαπίστωσε όσον αφορά την εταιρία Tokyo Juki, είναι προϊόν πλημμελούς εκτιμήσεως της Επιτροπής, η οποία παρέλειψε να προβεί στην ορθή κατανομή των εξόδων που πραγματοποιήθηκαν στα πλαίσια της διανομής των ΗΓ.

Πράγματι, προκειμένου να διαπιστώσει το κέρδος των επιχειρήσεων που πραγματοποιούν πωλήσεις εντός της εσωτερικής αγοράς, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη της το γεγονός ότι τα έξοδα διαφημίσεως, στα οποία υποβλήθηκαν οι επιχειρήσεις αυτές για τις πωλήσεις ΗΓ στην Ιαπωνία, ήταν κατά πολύ υψηλότερα από τα έξοδα διαφημίσεως για τις συνολικές τους πωλήσεις.

Η διαπίστωση απωλειών όσον αφορά την εταιρία Tokyo Juki οφείλεται στο ότι η Επι-

τροπή δεν έλαβε υπόψη της τις επικυρωμένες λογιστικές καταστάσεις της εν λόγω εταιρίας, από τις οποίες προέκυπτε ότι οι εσωτερικές πωλήσεις της Tokyo Juki απέφεραν κέρδη. Αντιθέτως, η Επιτροπή καταλόγισε στις πωλήσεις ΗΓ ένα υπερβολικά υψηλό ποσό εξόδων διανομής της Tokyo Juki, το οποίο αφορούσε μη συγγενή προϊόντα ή τύπους προϊόντων.

Επομένως, τα κέρδη ελήφθησαν υπόψη για τον καθορισμό της κατασκευασμένης αξίας βασίστηκαν σε χονδροειδή λάθη ως προς την κατανομή των εν λόγω εξόδων.

Τέλος, η διαπίστωση υψηλών περιθωρίων κέρδους οφείλεται σε μεροληπτική και νομικώς εσφαλμένη σύγκριση και όχι στην εφαρμογή κάποιας αντικειμενικά αθέμιτης εμπορικής πρακτικής των εξαγωγέων.

2. *Απάντηση του Συμβουλίου στις κοινές παρατηρήσεις*

Προτού απαντήσει στις κοινές παρατηρήσεις, το Συμβούλιο θεωρεί σκόπιμο να διατυπώσει ορισμένες προκαταρκτικές παρατηρήσεις.

Πρώτον, υπενθυμίζει ότι για κάθε ένα από τα κύρια στοιχεία που λαμβάνονται υπόψη για τη διαπίστωση του ντάμπινγκ (κανονική αξία, τιμή εξαγωγής και σύγκριση των δύο αυτών στοιχείων) υπάρχουν ακριβείς, ευδιάκριτοι και ανεξάρτητοι κανόνες. Το Συμβούλιο αμφισβητεί το βάσιμο του ισχυρισμού των προσφευγουσών ότι ο κώδικας αντιντάμπινγκ της ΓΣΔΕ απαιτεί να γίνονται προσαρμογές για *όλες* τις διαφορές που επηρεάζουν τη δυνατότητα συγκρίσεως των τιμών. Πέραν του ότι ο κώδικας αυτός δεν χρησιμοποιεί τον όρο που αναφέρουν οι προσφεύγουσες και του ότι ουδέποτε θεωρήθηκε ότι οι διατάξεις της ΓΣΔΕ έχουν απευθείας εφαρμογή, πράγμα το οποίο έχει επιβεβαιωθεί και από τη νομολογία του Δικαστηρίου, από το ίδιο το κείμενο του κώδικα της ΓΣΔΕ προκύπτει, εν πάση περιπτώσει, ότι το κείμενο αυτό αποτελεί το προϊόν συμβιβαστικής συμφωνίας επί μιας ηθελημένως ασαφούς διατυπώσεως, η οποία αφήνει στο νομοθέτη κάθε συμβαλλομένου μέρους ευρεία ευχέρεια να αποφασίζει ακριβώς ποιες προσαρμογές θα πρέπει να γίνονται δεκτές.

Η δεύτερη προκαταρκτική παρατήρηση αφορά το υποθετικό παράδειγμα που χρησιμοποιούν οι προσφεύγουσες για να αποδείξουν ότι η μέθοδος που υιοθέτησε η Επιτροπή οδηγεί αναγκαστικά στη διαπίστωση περιθωρίου ντάμπινγκ. Κατά το Συμβούλιο, το παράδειγμα αυτό παρουσιάζει ορισμένα βασικά μειονεκτήματα, τα οποία το καθιστούν αλυσιτελές. Πράγματι, το εν λόγω παράδειγμα βασίζεται στις τιμές που εφαρμόζονται κατά τις εκχωρήσεις στο εσωτερικό του ομίλου από την κατασκευάστρια εταιρία προς τις θυγατρικές της εταιρίες είτε στην Ιαπωνία είτε στην Κοινότητα, και οι οποίες είναι, ως εκ της φύσεώς τους, αβέβαιες και πάντοτε τεχνητά διαμορφωμένες· παραβλέπει τελείως τα έξοδα και τα κέρδη της μητρικής εταιρίας· θεωρεί την εταιρία πωλήσεων στην εσωτερική αγορά ως χωριστή οντότητα, ενώ είναι αποδεδειγμένο ότι αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του ομίλου· παραλείπει να αφαιρέσει τους δασμούς που καταβάλλονται δυνάμει του ΚΔ· βασίζεται στην εσφαλμένη υπόθεση ότι η τιμή πωλήσεως προς τους ανεξαρτήτους αγοραστές στην Ιαπωνία είναι πάντοτε κατώτερη της τιμής που εφαρμόζεται εντός της Κοινότητας· τέλος, δεν αναφέρεται στην κατασκευασμένη κανονική αξία.

Το Συμβούλιο παρατηρεί, στη συνέχεια, ότι με το *πρώτο* επιχείρημα των προσφευγουσών επιδιώκεται να αποδειχθεί ότι η ύπαρξη συγκρίσιμης τιμής ή η πραγματοποίηση δίκαιης σύγκρισης μεταξύ της κανονικής αξίας και της τιμής εξαγωγής αποτελούν θεμελιώδη επιταγή και ότι οι όροι του άρθρου 2, παράγραφος 10,

που αναφέρονται στη δίκαιη σύγκριση, υπερισχύουν των όρων του ιδίου άρθρου που αντιφάσκουν προς τους πρώτους. Αυτό, όμως, αντιβαίνει σε δύο θεμελιώδεις αρχές ερμηνείας, κατά τις οποίες:

— δύο διατάξεις του ιδίου κανονισμού πρέπει πάντοτε να θεωρούνται, κατά το δυνατόν, ότι δεν αντιφάσκουν μεταξύ τους·

— σε περίπτωση αντιφάσεως, υπερισχύει ο lex specialis, εκτός αν μπορούν κατά κάποιο τρόπο να συμβιβαστούν οι δύο αντιφάσκουσες διατάξεις.

Όσον αφορά την έκφραση « συνθήκες και όροι πωλήσεως », το Συμβούλιο παρατηρεί ότι πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως του υπολοίπου κειμένου του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), από το οποίο προκύπτει ότι το άρθρο αυτό έχει εφαρμογή μόνο στις διαφορές συνθηκών και όρων πωλήσεως που έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις. Τα έξοδα που μπορούν να έχουν άμεση σχέση με ορισμένη πώληση είναι μόνο εκείνα περί των οποίων μπορεί να γίνει ειδική μνεία σε μια σύμβαση και τα οποία είναι ικανά να επηρεάσουν την απόφαση του αγοραστή. Στις συνήθεις, όμως, συμβάσεις πωλήσεως δεν απαντώνται κατά κανόνα ρήτρες που αφορούν τα « διοικητικά και γενικά έξοδα », αλλά μάλλον ρήτρες όσον αφορά τους όρους πιστώσεως ή παραδόσεως.

Η τιμή που ισχύει εντός της χώρας εξαγωγής και η τιμή εξαγωγής ενδεχομένως υπόκεινται σε διαφορετικούς όρους καταβολής, πιστώσεως, παραδόσεως και εγγυήσεως. Οι τιμές αυτές πρέπει να εξετάζονται επί συγκρίσιμης βάσης, πράγμα το οποίο επιτυγχάνεται με τη μέθοδο που περιγράφεται στο άρθρο 2, παράγραφος 10. Η μέθοδος αυτή δεν αποσκοπεί στη σύγκριση μεταξύ εξόδων αλλά στη σύγκριση μεταξύ τιμών, το δε στοιχείο « κόστος » λαμβάνεται υπόψη μόνον όταν χρησιμεύει στην εξίσωση των διαφόρων συνθηκών και όρων που έχουν σχέση με τις εφαρμοζόμενες τιμές. Ωστόσο, έστω και ελλείψει ειδικής αναφοράς στα διοικητικά και γενικά έξοδα, είναι σαφές ότι τα έξοδα αυτά δεν έχουν « άμεση σχέση » με τις συγκεκριμένες πωλήσεις. Η ερμηνεία αυτή επικυρώνεται και από την τελευταία διάταξη του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), η διατύπωση της οποίας — « το ποσό των προσαρμογών αυτών καθορίζεται κανονικά από το κόστος που οι διαφορές αυτές συνεπάγονται για τον πωλητή, αν και είναι εξίσου δυνατό να λαμβάνεται υπόψη το αποτέλεσμά τους επί της αξίας του προϊόντος » — οδηγεί στο συμπέρασμα ότι το άρθρο αυτό αφορά αποκλειστικά και μόνο το κόστος με το οποίο επιβαρύνεται ο πωλητής και το οποίο είναι δυνατό να επηρεάσει την τιμή του προϊόντος στην ελεύθερη αγορά ή τα πλεονεκτήματα για τον αγοραστή, τα οποία μπορεί να είναι διαφορετικά για διάφορες αγορές προϊόντων του ιδίου τύπου.

Οι προσφεύγουσες στηρίζουν το επιχείρημά τους ειδικότερα στη φράση « τις προμήθειες ή τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές ». Κατά το Συμβούλιο, είναι σαφές ότι οι προμήθειες αποτελούν έξοδα συνδεόμενα άμεσα με τις πωλήσεις. Ο νομοθέτης προσέθεσε τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές επιδιώκοντας απλώς να αποτρέψει το ενδεχόμενο διαφορετικής μεταχειρίσεως εξαρτώμενης αποκλειστικά από τη νομική μορφή της σχέσεως μεταξύ παραγωγού και προσωπικού πωλήσεων. Επομένως, η παρέκκλιση αυτή, η οποία έχει προβλεφθεί για έναν ειδικό και θεμιτό λόγο, δεν δικαιολογεί τα γενικά συμπεράσματα που προσπαθούν να συναγάγουν από αυτήν οι προσφεύγουσες.

Κατά το Συμβούλιο, το *δεύτερο επιχείρημα* των προσφευγουσών στηρίζεται σε δύο φράσεις του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), τις οποίες δεν αμφισβητούν, αλλά θεωρούν ότι αποσκοπούν αποκλειστικώς στην αποφυγή της υποχρεώσεως κατανομής των διοικητικών και γενικών εξόδων μεταξύ των εσωτερικών πωλήσεων και των εξαγωγών από τη χώρα της έδρας της μητρικής εταιρίας. Πρόκειται για τις ακόλουθες φράσεις:

« Οι προσαρμογές περιορίζονται στις διαφορές που έχουν άμεση σχέση με τις συγκεκριμένες πωλήσεις και περιλαμβάνουν, παραδείγματος χάρη, τις διαφορές στους όρους πιστώσεων, τις ασφάλειες, τις εγγυήσεις, τους τρόπους τεχνικής βοήθειας, τις υπηρεσίες μετά την πώληση, τις προμήθειες ή τους μισθούς που καταβάλλονται στους πωλητές, τη συσκευασία, τη μεταφορά, την ασφάλιση, τις εργασίες διαφυλάξεως, τη φόρτωση και τα παρεπόμενα έξοδα και, εφόσον δεν έχουν ληφθεί διαφορετικά υπόψη, τις διαφορές στο επίπεδο των συναλλαγών·

κατά γενικό κανόνα, καμία προσαρμογή δεν γίνεται για διαφορές σε διοικητικά και γενικά έξοδα, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων έρευνας και ανάπτυξης ή διαφήμισης ... »

Κατά την άποψη του Συμβουλίου, οι φράσεις αυτές δεν έχουν την έννοια που τους αποδίδουν οι προσφεύγουσες. Η Επιτροπή εξήγησε ήδη, με το υπόμνημα παρεμβάσεώς της, τους λόγους για τους οποίους συχνά δεν ενδείκνυται, ή είναι αδύνατο, να επιχειρηθεί κατανομή των διοικητικών εξόδων μεταξύ των πωλήσεων εντός της εσωτερικής αγοράς και των πωλήσεων κατόπιν εξαγωγής.

Όσον αφορά τον ισχυρισμό ότι τα γενικά έξοδα μιας εταιρίας πωλήσεων στην εσωτερική αγορά δεν μπορούν ποτέ να περιληφθούν, έστω και μερικώς, στα γενικά έξοδα που συνυπολογίζονται στην κανονική αξία, το Συμβούλιο παρατηρεί, σχετικά με τα σημεία που αναπτύσσονται στις κοινές παρατηρήσεις, ότι:

— από κανένα στοιχείο των ανωτέρω δύο φράσεων δεν μπορεί να συναχθεί ότι τα διοικητικά και γενικά έξοδα μιας εταιρίας πωλήσεων στην εσωτερική αγορά πρέπει να αντιμετωπίζονται διαφορετικά από τα έξοδα του τμήματος πωλήσεων, στην εσωτερική αγορά, μιας εταιρίας που διαθέτει τμήμα εξαγωγών·

— οι καθαρά τυπικές νομικές διακρίσεις μεταξύ μητρικής εταιρίας και θυγατρικών εταιριών, στις οποίες βασίζουν την επιχειρηματολογία τους οι προσφεύγουσες, δεν έχουν σημασία από πλευράς δικαίου αντιντάμπινγκ, το οποίο οφείλει να λαμβάνει υπόψη την οικονομική πραγματικότητα και όχι τη νομική μορφή·

— οι όροι των δύο φράσεων που αναφέρουν οι προσφεύγουσες αναιρούν τα επιχειρήματά τους. Η άποψη των προσφευγουσών ότι τα γενικά έξοδα πρέπει πάντοτε να αποτελούν αντικείμενο προσαρμογής είναι αντίθετη προς τη φράση σύμφωνα με την οποία, κατά κανόνα, δεν προβλέπεται καμία προσαρμογή για τα γενικά έξοδα·

— αν η θεωρία των προσφευγουσών ήταν ορθή, τότε θα μπορούσαν να συνιστώνται εταιρίες πωλήσεων ακριβώς για να παρέχεται στους εξαγωγείς η δυνατότητα να ισχυρίζονται ότι το σύνολο ή το μεγαλύτερο μέρος των διοικητικών εξόδων τους στις εσωτερικές τους αγορές πρέπει να αφαιρείται από τις τιμές πωλήσεως στην εσωτερική αγορά, πράγμα το οποίο αντίκειται τόσο στο άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), όσο και στο άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχεία α) και β), σημείο ii).

Όσον αφορά το ζήτημα του σταδίου εμπορίας, οι προσφεύγουσες υποστηρίζουν ότι στην κανονική αξία είχαν περιληφθεί « σημαντικά τοπικά έξοδα εμπορίας και διανομής » και ότι, « επομένως, το στάδιο εμπορίας που προκύπτει δεν είναι προγενέστερο της διαθέσεως ή της διανομής του προϊόντος στην τοπική αγορά », όπως συμβαίνει με την τιμή εξαγωγής. Το Συμβούλιο παρατηρεί ότι οι προσφεύγουσες δεν αναφέρουν το λόγο για τον οποίο η φράση

της παραγράφου 9, η οποία διατυπώνει την αρχή του ιδίου σταδίου εμπορίας, θα πρέπει να κατισχύσει της παραγράφου 10, η οποία ορίζει ότι, κανονικά, καμία προσαρμογή δεν γίνεται για τα διοικητικά ή τα γενικά έξοδα. Εξάλλου, με το επιχείρημα των προσφευγουσών ερμηνεύονται εσφαλμένα οι όροι « στάδιο του εμπορίου ». Όταν δύο εταιρίες πωλούν τόσο σε χονδρεμπόρους όσο και σε τελικούς χρήστες, θα πρέπει να θεωρηθεί ότι οι εταιρίες αυτές πωλούν στο ίδιο στάδιο εμπορίας, εκτός αν καθεμία από αυτές τις κατηγορίες πελατών αντιπροσωπεύει εντελώς διαφορετικό ποσοστό των συνολικών πωλήσεων των δύο εταιριών.

Το επιχείρημα ότι τα κοινοτικά όργανα όφειλαν να λάβουν υπόψη τους τα διοικητικά και γενικά έξοδα που δεν συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις, με μόνη αιτιολογία ότι οι ιαπωνικές πωλήσεις πραγματοποιήθηκαν από χωριστές εταιρίες πωλήσεων, δεν μπορεί να γίνει δεκτό, δεδομένου ότι είναι απολύτως σαφές ότι, αν οι ίδιες πωλήσεις είχαν πραγματοποιηθεί από τμήματα πωλήσεων, το επιχείρημα αυτό θα ήταν αντίθετο προς το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ). Οι προσφεύγουσες δεν αμφισβήτησαν το βάσιμο του σημαντικού συμπεράσματος ότι οι εταιρίες πωλήσεων αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος των οικονομικών μονάδων ή επιχειρήσεων στις οποίες ανήκαν οι μητρικές τους εταιρίες, οι δε λειτουργίες που επιτελούσαν ήταν παρόμοιες με τις λειτουργίες των τμημάτων πωλήσεων.

Το Συμβούλιο αμφισβητεί, στη συνέχεια, το βάσιμο του ισχυρισμού του προσφευγουσών, κατά τον οποίο « τα κοινοτικά όργανα, προκειμένου να απορρίψουν αίτηση προσαρμογής, πρέπει είτε να είναι πεπεισμένα ότι η ικανοποίηση του αιτήματος δεν είναι αναγκαία για την πραγματοποίηση δίκαιης σύγκρισης, είτε να αναφέρουν τη διάταξη του κανονισμού που τους επιτρέπει ρητώς να απορρίψουν την αίτηση έστω και αν η ζητουμένη προσαρμογή είναι ή ενδέχεται να είναι αναγκαία προς το σκοπό αυτό ».

Το Συμβούλιο παρατηρεί σχετικά ότι δεν μπορεί να γίνει επίκληση της γενικής αρχής της δίκαιης σύγκρισης προκειμένου να αποκλειστεί η εφαρμογή των ειδικών όρων του άρθρου 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), κυρίως διότι οι όροι αυτοί δεν οφείλονται σε ασαφή διατύπωση αλλά είναι προϊόν μιας καλώς σταθμισμένης πολιτικής για την αντιμετώπιση ενός καθαυτό δύσκολου προβλήματος. Εξάλλου, οι προσφεύγουσες δεν διατείνονται ότι οι υποθέσεις αυτές είναι από οποιαδήποτε άποψη ιδιάζουσες ή ασυνήθεις: κατά τη γνώμη τους, τα επιχειρήματα που προβάλλουν ισχύουν για όλες τις περιπτώσεις στις οποίες οι πωλήσεις εντός της εσωτερικής αγοράς πραγματοποιούνται από χωριστή εταιρία.

Αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζουν οι προσφεύγουσες, η διαφορά μεταξύ του τρόπου υπολογισμού της τιμής εξαγωγής και του τρόπου υπολογισμού της κανονικής αξίας είναι η φυσιολογική και ηθελημένη συνέπεια της ρητής διατυπώσεως του κανονισμού 2176/84 και δεν συνεπάγεται, αυτή καθαυτή, κανένα αποτέλεσμα που να συνιστά αναγκαστικά εκδήλωση προστατευτισμού.

Το επιχείρημα των προσφευγουσών ότι το άρθρο 2, παράγραφος 10, στοιχείο γ), δεν εφαρμόζεται στην κατασκευασμένη κανονική αξία είναι αβάσιμο για πολλούς λόγους. Πρώτον, η σύγκριση μεταξύ της κανονικής αξίας, με οποιονδήποτε τρόπο και αν έχει αυτή υπολογιστεί, και της τιμής εξαγωγής πρέπει πάντοτε να επιχειρείται σε κάθε περίπτωση ντάμπινγκ και, κατά τη σύγκριση αυτή, παρίσταται πάντοτε ανάγκη να ληφθεί απόφαση ως προς το κατά πόσον απαιτούνται προσαρμογές. Το επιχείρημα των προσφευγουσών είναι αβάσιμο και για το λόγο ότι ενδέχεται να είναι απαραίτητο να υπολογιστεί το εύλογο ποσό των εξόδων πωλήσεως, των διοικητικών δαπανών και των λοιπών γενικών εξόδων βάσει των πραγματικών εξόδων ενός τμήματος πωλήσεων ή μιας εταιρίας πωλήσεων, που πωλούν το ίδιο προϊόν ή ένα ομοειδές προϊόν, στη χώρα εξαγωγής, σε τιμή η οποία περιλαμβάνει τόσο στοιχεία κόστους που μπο-

ρούν να αποτελέσουν αντικείμενο προσαρμογής όσο και στοιχεία για τα οποία δεν είναι δυνατή η προσαρμογή. Αν δεν είχε εφαρμογή το άρθρο 2, παράγραφος 10, η προσαρμογή θα ήταν εντελώς αδύνατη, πράγμα το οποίο έρχεται σε προφανή αντίθετη με τα επιχειρήματα των προσφευγουσών.

Τέλος, το ύψος της κατασκευασμένης κανονικής αξίας δεν επηρεάζεται από τη μεταβολή των αναλογιών μεταξύ κόστους και κερδών στην Ιαπωνία, δεδομένου ότι το άθροισμα των δύο αυτών στοιχείων περιέχεται στην κανονική κατασκευασμένη αξία. Οι προσφεύγουσες παραπονούνται για τη χρησιμοποίηση του μικρότερου ποσού εξόδων μόνον όταν πρόκειται να υπολογιστεί το κέρδος που χρησιμεύει για τη κατασκευή της κανονικής αξίας. Ακόμα και αν είχαν δίκιο, το επιχείρημά τους θα συνεπαγόταν αύξηση των εξόδων που θα αντιστοιχούσε ακριβώς σε μείωση του ποσού του κέρδους που βασίζεται στα έξοδα αυτά.

3. *Παρατηρήσεις της Επιτροπής*[2]

Η *Επιτροπή* παρατηρεί ότι, σύμφωνα με την ισχύουσα ρύθμιση, η κανονική αξία περιλαμβάνει τόσο τα έξοδα πωλήσεως όσο και ένα ποσό για τα γενικά έξοδα, δηλαδή τα έξοδα που δεν έχουν άμεση σχέση με την πώληση του συγκεκριμένου προϊόντος. Προς δικαιολόγηση του κανόνα αυτού προβάλλονται επιχειρήματα γενικής φύσεως και ιδίως το επιχείρημα ότι κάθε προσπάθεια καταλογισμού των γενικών εξόδων σε ορισμένες συγκεκριμένες πωλήσεις δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί αυθαίρετη.

Επιπλέον, όσον αφορά ειδικότερα τις έρευνες αντιντάμπινγκ, πρέπει να παρατηρηθεί ότι κάθε έρευνα της Επιτροπής εκτός Κοινότητας εξαρτάται από την καλή θέληση των εμπλεκομένων εταιριών και ότι, αν παρίστατο ανάγκη να κατανεμηθούν τα διοικητικά και γενικά έξοδα εντός της έδρας ενός εξαγωγέα σε τρίτη χώρα, αυτό θα προκαλούσε πιθανώς μεγάλες δυσκολίες, έστω και αν ο εξαγωγέας έθετε τα κατάλληλα στοιχεία στη διάθεση της αρμόδιας για την καταπολέμηση του ντάμπινγκ αρχής.

Η κατανομή των διοικητικών εξόδων κατ' αναλογία των πραγματικών πωλήσεων θα απαιτούσε τη συνεργασία του παραγωγού και, εξάλλου, δεν θα ήταν ενδεδειγμένη, δεδομένου ότι δεν υφίσταται αναγκαστικά σχέση μεταξύ του μέρους των εξόδων που αφορούν την έρευνα και την ανάπτυξη ή τη διαφήμιση και των πραγματικών πωλήσεων στις διάφορες αγορές. Καμία λύση δεν έχει βρεθεί μέχρι σήμερα με τις συζητήσεις που διεξάγονται στα πλαίσια της ΓΣΔΕ, τόσο λόγω του ότι δεν κατέστη δυνατό να επιτευχθεί συμφωνία επί ορισμένων ζητημάτων αρχής όσο και λόγω του ότι όλοι οι κανόνες έχουν, σε πολλές περιπτώσεις, βασιστεί σε υποκειμενικές θεωρήσεις.

Μετά τις προκαταρκτικές αυτές παρατηρήσεις, η Επιτροπή εξετάζει τον τρόπο αντιμετωπίσεως των γενικών εξόδων μιας εταιρίας παραγωγής όταν η κανονική αξία υπολογίζεται βάσει της τιμής που εφαρμόζεται στην εσωτερική αγορά. Παρατηρεί, πρώτον, ότι, στην περίπτωση μιας εταιρίας παραγωγής που πωλεί, στην εσωτερική αγορά, αποκλειστικά και μόνο σε ανεξάρτητους αγοραστές, η κανονική αξία υπολογίζεται βάσει της τιμής που εφαρμόζεται στην εσωτερική αγορά και, επομένως, η αξία αυτή περιλαμβάνει κατά κανόνα τα διοικητικά και τα γενικά έξοδα, δεδομένου ότι, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 10,

2 — Στο σημείο αυτό συνοψίζονται οι παρατηρήσεις της Επιτροπής στο μέτρο που αναφέρονται στους λόγους ακυρώσεως και τα επιχειρήματα που αναπτύσσονται με τις κοινές παρατηρήσεις. Το μέρος που αφορά τον καθορισμό της ζημίας παραλείπεται, δεδομένου ότι κανένας από τους λόγους ακυρώσεως που προβάλλει η Sharp δεν αναφέρεται στο θέμα αυτό.

στοιχείο γ), δεν γίνεται καμία προσαρμογή για διοικητικά έξοδα, έξοδα έρευνας και ανάπτύξεως και έξοδα διαφημίσεως που πραγμα × 22033|τοποιούνται στην εσωτερική αγορά, έστω και αν τα έξοδα αυτά είναι υψηλότερα από τα έξοδα τα οποία αντιστοιχούν στις πωλήσεις που αφορούν εξαγωγές προς την Κοινότητα. Η αρχή σύμφωνα με την οποία δεν γίνεται καμία προσαρμογή για τα γενικά έξοδα υιοθετήθηκε για πρακτικούς λόγους, δεδομένου ότι είναι εξαιρετικά δύσκολο να πραγματοποιηθούν με ικανοποιητικό τρόπο προσαρμογές για τα διοικητικά έξοδα.

Στην υπό κρίση, όμως, περίπτωση, το πρόβλημα συνίσταται στο πώς θα πρέπει να αντιμετωπιστούν οι εταιρίες που πωλούν στην εσωτερική αγορά αποκλειστικά και μόνο μέσω συνδεδεμένης εταιρίας πωλήσεων (όχι απαραίτητα ελεγχόμενης κατά 100 %), λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά την άποψη της Επιτροπής, οι τιμές μεταβιβάσεως του προϊόντος από την εταιρία αυτή στη θυγατρική της εταιρία δεν μπορούν να θεωρηθούν ως τιμές διαμορφούμενες στο πλαίσιο « συνήθων εμπορικών πράξεων ».

Κανένα στοιχείο του κανονισμού 2176/84 δεν επιτρέπει να συναχθεί το συμπέρασμα ότι οι τιμές που εφαρμόζει η εταιρία πωλήσεων δεν μπορούν να χρησιμοποιηθούν, κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο, προς το σκοπό του υπολογισμού της κανονικής αξίας. Αν κρίνεται ότι είναι δυνατή η δίκαιη σύγκριση, η τιμή που εφαρμόζεται στην εσωτερική αγορά της χώρας εξαγωγής πρέπει να προτιμάται από τις δύο εναλλακτικές τιμές που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β). Πράγματι, ο κανονισμός 2176/84 δίνει προτεραιότητα στο κριτήριο αυτό, υπό τον όρον ότι επιτρέπει δίκαιη σύγκριση και ανεξαρτήτως του αν η σύγκριση αυτή είναι τέλεια ή περισσότερο εύκολη από τη σύγκριση που πραγματοποιείται βάσει άλλων κριτηρίων.

Αποδεδειγμένου όντος του ότι οι εσωτερικές τιμές μπορούν να χρησιμοποιηθούν ως βάση του υπολογισμού, τίθεται το ερώτημα ποια ποσά πρέπει να αφαιρούνται από τις τιμές πωλήσεως που εφαρμόζουν οι ιαπωνικές εταιρίες πωλήσεων.

Κατά την Επιτροπή, τα γενικά έξοδα στα οποία υποβάλλεται μια εταιρία πωλήσεων στη χώρα εξαγωγής πρέπει να υπάγονται, κατά το δυνατόν, στο ίδιο καθεστώς που υπάγονται τα γενικά έξοδα μιας εταιρίας παραγωγής που διαθέτει τμήμα πωλήσεων. Η τυπική διαφορά στη δομή της επιχειρήσεως δεν πρέπει να επηρεάζει το αποτέλεσμα, όταν η εταιρία πωλήσεων ελέγχεται πράγματι από την εταιρία παραγωγής και επιτελεί πράγματι την ίδια λειτουργία με ένα τμήμα πωλήσεων. Η Επιτροπή απέδειξε, όντως, ότι οι ιαπωνικές εταιρίες πωλήσεων αποτελούσαν αναπόσπαστο μέρος των ιδίων οικονομικών μονάδων στις οποίες ανήκαν οι εταιρίες παραγωγής και ότι ο ρόλος τους ήταν παρεμφερής με το ρόλο των τμημάτων πωλήσεων. Από αυτό συνήγαγε το συμπέρασμα ότι και τα γενικά έξοδα αυτών των εταιριών πρέπει να αντιμετωπίζονται όπως τα έξοδα των τμημάτων πωλήσεων. Αυτό δεν αποκλείει το ενδεχόμενο να μπορεί, σε ορισμένες περιπτώσεις, μια εταιρία πωλήσεων να επιτελεί λειτουργίες που δεν συμπίπτουν με τις λειτουργίες ενός τμήματος πωλήσεων. Σε τέτοιες περιπτώσεις, π. χ., είναι δυνατόν πολλά έξοδα να συνδέονται άμεσα με τις πωλήσεις και, επομένως, να μπορούν να αφαιρεθούν. Εν πάση περιπτώσει, κάθε κατάσταση θα πρέπει να αντιμετωπίζεται βάσει των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών.

Η Επιτροπή φρονεί ότι ανάλογες σκέψεις ισχύουν και όσον αφορά τα κέρδη των εταιριών πωλήσεων. Είναι πράγματι απαράδεκτο να μπορεί μια εταιρία παραγωγής που πραγματοποιεί εξαγωγές να μειώνει την « κανονική αξία », την οποία τα κοινοτικά όργανα ενδέχεται να καθορίσουν βάσει του κανονισμού 2176/84, απλώς πραγματοποιώντας τις πωλήσεις της προς τους ανεξάρτητους αγοραστές

μέσω εταιρίας πωλήσεων και όχι μέσω τμήματος πωλήσεων. Ασφαλώς, αν μια εταιρία πωλήσεων πωλεί επίσης προϊόντα κατασκευαζόμενα από άλλες εταιρίες παραγωγής ή αναλαμβάνει τη διανομή μέχρι και του σταδίου της λιανικής πωλήσεως, τότε είναι απαραίτητος ένας κατ' αναλογία επιμερισμός των κερδών. Ωστόσο, θα πρέπει, προς τούτο, να διατίθενται αξιόπιστα στοιχεία, ανακοινούμενα από άλλες εταιρίες με δραστηριότητες στον ίδιο τομέα, από τα οποία να συνάγονται τα κέρδη που πραγματοποιούν οι διανομείς με τις πωλήσεις προς ανεξάρτητους αγοραστές στην εσωτερική αγορά.

Τέλος, η Επιτροπή θεωρεί ότι η κανονική αξία η οποία βασίζεται στις τιμές των εταιριών πωλήσεων που πωλούν στην εσωτερική αγορά πρέπει να περιλαμβάνει τόσο ένα στοιχείο γενικών εξόδων όσο και ένα στοιχείο κέρδους, όπως και η κανονική αξία που βασίζεται στις τιμές που εφαρμόζονται από το τμήμα πωλήσεων μιας εταιρίας παραγωγής στην εσωτερική αγορά. Η μέθοδος αυτή δεν καταλήγει αναγκαστικά στον υπολογισμό υψηλότερης κανονικής αξίας για τους παραγωγούς που διανέμουν τα προϊόντα τους μέσω συνδεδεμένων εταιριών απ' ό,τι για τους παραγωγούς που διαθέτουν τα προϊόντα τους μέσω τμήματος πωλήσεων.

Η Επιτροπή ασχολείται, στη συνέχεια, με το πρόβλημα του καθορισμού του « λογικού » περιθωρίου κέρδους όταν η κανονική αξία κατασκευάζεται σύμφωνα με το άρθρο 2, παράγραφος 3, στοιχείο β), σημείο ii).

Η Επιτροπή θεωρεί σχετικά ότι το άρθρο αυτό δεν πρέπει ούτε να ερμηνεύεται ούτε να εφαρμόζεται βάσει προκαθορισμένων κανόνων, διότι αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει στον υπολογισμό κανονικών αξιών διαφορετικών από τις αξίες που θα καθορίζονταν με τη χρησιμοποίηση των εσωτερικών τιμών. Ο όρος « λογικό » δεν έχει αμετάβλητη σημασία ούτε αναφέρεται σε ποσοστό το οποίο παραμένει πάντοτε το ίδιο, πρέπει δε να λαμβάνονται υπόψη οι περιστάσεις της αγοράς. Ειδικότερα, λαμβάνεται υπόψη κάθε διαπίστωση που έχουν κάνει ενδεχομένως τα κοινοτικά όργανα όσον αφορά τις τιμές στην εσωτερική αγορά.

Το επιθυμητό του παραλληλισμού των αποτελεσμάτων μεταξύ των δύο αυτών τρόπων υπολογισμού της κανονικής αξίας επιτρέπει, και μάλιστα επιβάλλει, τη χρησιμοποίηση όλων των δεδομένων που αφορούν τα γενικά έξοδα και τα κέρδη στην εσωτερική αγορά, όταν πρόκειται για την ερμηνεία και την εφαρμογή του όρου « λογικό » στο πλαίσιο της κατασκευής της κανονικής αξίας. Πράγματι, δεν είναι επιθυμητό, αλλά ούτε ορθό, από πλευράς αρχών, να εξαρτάται ο καθορισμός του περιθωρίου ντάμπινγκ από την επιλογή της μεθόδου υπολογισμού της κανονικής αξίας.

Η Επιτροπή εξετάζει, στη συνέχεια, το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι υπήρξε παραβίαση της αρχής της ασφάλειας του δικαίου εκ μέρους των κοινοτικών οργάνων, καθότι εφάρμοσαν τον κανονισμό 2176/84 κατά τρόπο μη δυνάμενο να προβλεφθεί και μη επιτρέποντα στους ενδιαφερομένους να αντιληφθούν ποια τιμή εξαγωγής όφειλαν να ορίσουν προκειμένου να μη θεωρηθούν ότι πωλούν σε τιμή ντάμπινγκ.

Η Επιτροπή παρατηρεί, καταρχάς, ότι ο εξαγωγέας δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να ισχυριστεί ότι γνωρίζει « μετά πεποιθήσεως » αν μια πρακτική ντάμπινγκ προξενεί ζημία στην κοινοτική βιομηχανία ή αν τα κοινοτικά όργανα θα αποφασίσουν ότι το συμφέρον της Κοινότητας υπαγορεύει την επιβολή δασμού αντιντάμπινγκ, ματαίως δεν επικαλείται στην προκειμένη περίπτωση την αρχή της ασφάλειας του δικαίου. Ούτε μπορεί να επικαλεστεί

την αρχή αυτή σε σχέση με τις μεθόδους υπολογισμού της κανονικής αξίας ή της τιμής εξαγωγής. Ο βασικός κανονισμός αντιντάμπινγκ αναγνωρίζει στα κοινοτικά όργανα σημαντικά ευρεία διακριτική ευχέρεια να αποφασίζουν τις λεπτομέρειες εφαρμογής των κανόνων που προβλέπει σε ειδικές περιπτώσεις, οι οποίες, εκ της φύσεώς τους, δεν μπορούν να προβλεφθούν με ακρίβεια.

Η Επιτροπή εξετάζει κατόπιν το επιχείρημα ότι αντιβαίνει στην αρχή της ασφάλειας του δικαίου το να περιλαμβάνει η κατασκευασμένη κανονική αξία ένα στοιχείο κέρδους ή γενικών εξόδων το οποίο δεν βασίζεται στις δραστηριότητες του συγκεκριμένου εξαγωγέα, διότι ο εξαγωγέας δεν μπορεί να προβλέψει το στοιχείο αυτό. Το επιχείρημα αυτό ισοδυναμεί, κατά την Επιτροπή, με μη αναγνώριση του δικαιώματος των κοινοτικών οργάνων να χρησιμοποιούν τις ακριβείς εμπιστευτικές πληροφορίες που διαθέτουν και, στην πράξη, με μη αναγνώριση της εξουσίας τους να ορίζουν τι είναι λογικό ενόψει της καταστάσεως που επικρατεί στον υπό εξέταση βιομηχανικό τομέα και να μη χρησιμοποιούν ένα χαμηλό σταθερό ποσοστό κέρδους, εκτός εάν, κατά σύμπτωση, έχουν δημοσιευτεί σχετικές πληροφορίες.

Η Επιτροπή ασχολείται, στη συνέχεια, με το πρόβλημα του λογικού περιθωρίου κέρδους που πρέπει να αναγνωρίζεται, δυνάμει του άρθρου 2, παράγραφος 8, στοιχείο β), στις μη ανεξάρτητες εταιρίες πωλήσεων εντός της Κοινότητας.

Τίθεται, καταρχάς, το ερώτημα κατά πόσον πρέπει να αναγνωρίζεται περιθώριο κέρδους σε μια εταιρία πωλήσεων εντός της Κοινότητας. Στο ερώτημα προσήκει καταφατική απάντηση. Πράγματι, το περιθώριο κέρδους στο οποίο αναφέρεται η ανωτέρω διάταξη δεν μπορεί να αφορά ούτε το κέρδος του εξαγωγέα, διότι δεν είναι ενδεδειγμένο να αφαιρείται το κέρδος αυτό κατά τον υπολογισμό της τιμής εξαγωγής, ούτε το κέρδος του ανεξάρτητου αγοραστή, το οποίο δεν επηρεάζει την τιμή πωλήσεως προς τον εν λόγω αγοραστή. Τίθεται, στη συνέχεια, το ερώτημα πώς πρέπει να καθορίζεται το λογικό περιθώριο κέρδους. Κατά την Επιτροπή, η έκφραση αυτή δεν αναφέρεται σε ένα σταθερό και αμετάβλητο, όποιες και αν είναι οι περιστάσεις, περιθώριο κέρδους, αλλά σε ένα περιθώριο προσαρμοσμένο στις συνθήκες οι οποίες επικρατούν στη βιομηχανία και την αγορά.

Σκοπός της αφαιρέσεως του περιθωρίου κέρδους είναι να φέρει την τιμή που εφαρμόζει μια εταιρία πωλήσεων συνδεδεμένη με τον εξαγωγέα σε επίπεδο ανάλογο της τιμής που θα είχε εφαρμοστεί σε ανεξάρτητους εισαγωγείς. Πράγματι, αυτή είναι η μόνη ορθή λύση.

Προς το σκοπό αυτό,πρέπει, επομένως, να εξετάζονται τα περιθώρια κέρδους που πράγματι επιτυγχάνουν οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς, εφόσον υπάρχουν. Από πουθενά δεν επιτρέπεται να συναχθεί ότι το ανώτατο περιθώριο κέρδους που πρέπει να αναγνωριστεί στη συνδεδεμένη εταιρία πωλήσεων είναι εκείνο που βασίζεται στην τιμή μεταβιβάσεως του προϊόντος προς την εταιρία αυτή. Αν οι ανεξάρτητοι εισαγωγείς πραγματοποιούν σημαντικό κέρδος στην Κοινότητα, δεν υπάρχει λόγος να αναγνωριστεί περιορισμένο περιθώριο κέρδους σε μια συνδεδεμένη εταιρία πωλήσεων, με μόνη αιτιολογία ότι η συνδεδεμένη με αυτήν εταιρία παραγωγής αποφάσισε να απορροφήσει ένα μεγάλο ποσοστό του κέρδους που πραγματοποιεί ο όμιλος στη χώρα εξαγωγής.

Όσον αφορά τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι προσφεύγουσες σχετικά με το στάδιο εμπορίας, η Επιτροπή παρατηρεί ότι, στις υποθέσεις ΗΓ, ανακύπτουν τρία συγκεκριμένα προβλήματα:

— πρέπει, καταρχάς, να εξεταστεί αν οι τιμές των ιαπωνικών εταιριών πωλήσεων αφορούν το ίδιο στάδιο εμπορίας με τις τιμές των συνδεδεμένων με τους εξαγωγείς εταιριών πωλήσεων που πωλούν εντός της Κοινότητας·

— σε περίπτωση αρνητικής απαντήσεως, τίθεται το ερώτημα ποιες προσαρμογές πρέπει να γίνουν ώστε να ληφθούν υπόψη οι διαφορές ως προς το στάδιο εμπορίας·

— τίθεται επίσης το ερώτημα ποιες άλλες προσαρμογές πρέπει να γίνουν για λόγους άσχετους με τις διαφορές ως προς το στάδιο εμπορίας.

Δυστυχώς, οι δραστηριότητες των εταιριών δεν αντιστοιχούν σε σαφώς καθορισμένα στάδια εμπορίας. Ορισμένες εταιρίες πραγματοποιούν πωλήσεις τόσο προς χονδρεμπόρους όσο και πωλήσεις προς τελικούς χρήστες. Στην περίπτωση αυτή, πρέπει να θεωρηθούν ότι δρουν στο ίδιο στάδιο εμπορίας, εκτός εάν κάθε κατηγορία πελατών αντιπροσωπεύει πολύ διαφορετικό ποσοστό επί του συνόλου των πωλήσεων των δύο εταιριών. Το γεγονός ότι οι προσφεύγουσες δεν υποστήριξαν με επιμονή ότι έπρεπε να γίνουν ειδικές προσαρμογές μπορεί να σημαίνει ότι οι ελαφρές αποκλίσεις που υφίστανται μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών πελατών δεν δικαιολογούσαν σοβαρές προσαρμογές.

IV — Απαντήσεις των διαδίκων σε ερωτήσεις του Δικαστηρίου

Το *Συμβούλιο*, με την από 7ης Απριλίου 1987 απάντησή του, ανέφερε το περιθώριο ντάμπινγκ και το ακριβές ύψος της ζημίας που διαπιστώθηκε σε σχέση προς την προσφεύγουσα.

Με την απάντηση που κατέθεσε στις 4 Απριλίου 1987, η *Sharp* αρνήθηκε, μεταξύ άλλων ότι συμμετέσχε σε οποιαδήποτε σύμπραξη ή εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ ιαπώνων παραγωγών ή ότι ακολούθησε οδηγίες του Υπουργείου Διεθνούς Εμπορίου και Βιομηχανίας (MITI) προκειμένου να διεισδύει στην κοινοτική αγορά.

G. Bosco
εισηγητής δικαστής